

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.15.00

விலை ரூபா 15.00

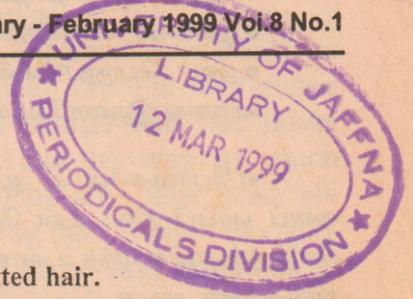
Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD/26/News/98

ISSN 1391 - 0744

குரல் 8 ஒலி1

வெகுதானிய தை - மாசி 1999

January - February 1999 Vol.8 No.1

செங்கணானும் பிரமனும் தம்முளே
எங்குந் தேடித் திரிந்தவர் காண்கிலார்
இங்குந் நேனென்றி லிங்கத்தே தோன்றினான்
பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே.
அப்பர் அடிகள் - (5ஆம் திருமுறை)

சிவமயம்

Lord Vishnu and Lord Brahma searched
For Him whom they could not find

'Here am I,' said a Voice and appeared

Through the Lingam, the Lord with the matted hair.

It was on Sivaratri that Lord Siva appeared as a Column of Light through the Lingam to appease Vishnu and Brahma who searched with arrogance and could not find Him.

உத்தமோத்தமசிவநாள் மகாசிவராத்திரி

சிவ சண்முக வடிவெல்

“மகா சிவராத்திரி தினத்தன்று உபவாசம் அனுட்டித்து இரவில் சிவ சிந்தனையோடு உறங்காதிருத்தல், நாலு சாமங்களிலும் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிடேகம் அருச்சனை, ஆராதனை செய்தல், சிவாகம விதிப்படிதரபம், மலர், நிவேதனம் சமர்ப்பித்தல், லிங்கோற்பவ காலத்தில் தவறாது மெய்யன்போடு வழிபடல், அடுத்த நாள் காலையில் விதிப்பிரகாரம் பாரணை பண்ணுதல், பகற்பொழுது முழுவதும் உறக்கத்தைத் தவிர்த்தல், இவை போல்வன மகாசிவராத்திரி வழிபாட்டு விதிமுறைகளாகும்.”

”

“செங்கணானும் பிரமனும் தம்முளே
எங்குந் தேடித் திரிந்தவர் காண்கிலார்
இங்குந் நேனென்றி லிங்கத்தே தோன்றினான்
பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே.” - அப்பர்

மண்ணுலகில் இருளும் உண்டு. ஒளியும் உண்டு. இரண்டையும் ஒரே நேரத்தில் பார்க்க முடியாது.

இருளோ ஒளியோ முந்தியது என்றால் உலகியலில் இருளே முந்தியது போலத் தோன்றும், கருப்பாசயத்தில் சிவன் ஒளியை அறியாது. முட்டையினுள் குஞ்சு இருளையே அனுபவிக்கும். கட்பார்வையில் முதலில் இருள் காணப்பட்டதால் எண்ணிப்பாராமல் இருளே முந்தியது என்னும் உயர்வு உயிருக்கு இயல்பாகவே ஏற்பட்டு விடுகிறது.

இருளையும் கிழித்து எழுந்து சென்று ஞானமார்க்கத்தில் தலைப்பட்டார்க்கு இருள் மயக்கம் ஆங்கில்லை. அது இராப்பகல் அற்ற அருள் ஒளிமயம். எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமான மூல ஒளி சுயம்பிரகாசமானது; செம்பொற் சோதியாக மிளிர்வது; அனாதியானது, அடைதற்கரியது, முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நிற்பது, அதற்கு சேக்கிழார் பெருமான் சூட்டிய நாமம். ‘கற்பனை கடந்த சோதி.’

தன்னுள்ளானே அறியும் சிவஒளி

மெய்ஒளி அல்லது சிவஒளியைத் தன்னுள் தானே அறியலாம். அவ்வொளியினைத் திருவருள் துணையோடு அயரா அன்பினால் உணரும் முன்னர் பூத இருளே ஒளிக்கு முந்தியது போன்று எம்மனங்களை மயங்க வைக்கும்.

இருளிற் கு முந்திய ஒளி உண்டு. இருள் அகற்றும் ஒளி உண்டு. அது அனைத்துச் சீவர்களுக்கும் கருணையே புரிவது. அது கல்விச் செருக்கினால் காண முடியாதது; செல்வச் செழிப்பினால் சென்று சேர ஒண்ணாதது. ஆணவம் அருகில் நிற்கவும் அருகதை அற்றது. “இவ்வுண்மையை அனைத்துப் புலனமும் அறியட்டும்; பக்குவ ஆன்மாக்கள் பயன் பெறுவர்,” என்னும் பெருந் திருவருட் கருணையை எம்பெருமான் சான்று காட்டிய நாள் சிவராத்திரி ஆயிற்று. நன்னாளும் பொன்னாளும் ஆன அந்நாள் சிவவழிபாட்டிற்குரிய திருநாள்.

மகோன்னதம் மிக்க சிவ இராத்திரி

எல்லாமாக இருப்பவர் சிவபெருமான். அவருடைய அருள் இவ்வாறு அருள் கின்றான், பகலாகவும் இருக்கின்றான். சிந்தனையைச் சிவனுக்கு ஆகும இராத்திரி சிவராத்திரி ஆகும். சிவன் சோதியாக, சிவலிங்கமாக, லிங்

கோற்பவராக, “மைக்களவும் மான் மழுவும் வரதமுடன் அபயமுறும் மெய்க்கரமும் விளங்கு பணி கொடும்பூணும் செக்கர் மதித்திருசடையும் சேயிழையோர் பாகமுமாய்...” வெளிப்பட்டு அருள் சுரந்த சிவராத்திரித் திருநாள்க்கு ஏனைய இராத்திரிகள் ச்மானமாகமாட்டா.

பிரமாவும் விட்டுணுவும் “நாம் பிரம்மம், நாம் பிரம்மம்” என்று பிரம்மம் அல்லாத ஒன்றை பிரம்மம் என உருவாக்க முயன்றார்கள். பிரம்மம் ஒன்றே அல்லாது இரண்டு அல்லவாதலினால் தங்களில் யார் பிரம்மம் என்பதைத் தாங்களே துணியத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களின் சிறுபிள்ளைத் தனத்தை அகற்ற திருவுளங் கொண்ட சிவபிரான் தன் கருணையினால் அசிரிர் வாக்காக அவர்களுக்கு அதை உணர்த்தினான்.

“சிறுவீரர்கள்! நீவிர் அடைய முயலும் பிரம்மம் உங்கள் ஆற்றலை அறியும், வரன் முறையால் சோதியின் அடியினையும் முடியினையும் அறிய முயலுங்கள்.”

விண்ணையும் மண்ணையும் ஊடுருவிய அருட்சோதி

அக்கணமே நாரணன், நான் முகன் நாடியும் நாடற்கொணாச் சோதி தோற்றியது. பிரம்மமாக முயன்ற இருவரும் பிரமித்து நின்றார்கள். அணுகுவதற்கு அஞ்சி அகன்று நின்றார்கள். அச்சோதி மண்ணையும் விண்ணையும் ஊடுருவி வெளிப்பட்டதைக்கண்டு வியந்தார்கள். மணிவாசகப் பெருமான் வாக்கிற்கு அமைய, “மூவுல குருவ இருவர் கீழ் மேலாய் முழங்கலாய்நிமிர்ந்தானே” என அந்நிகழ்வு உள்ளத்தை உருக்குவதாகும்.

அந்த இராத்திரிநாள் இராத்திரிகளில் எல்லாம் மேன்மையானது, சிவ சிந்தனை இராத்திரிகளில் முதன்மையானது, இராத்திரிகளில் எல்லாம் தம் தலையாய சிவன் இராத்திரி மகா சிவராத்திரி. அந்நாள் மாசி மாத அமாவாசை தினத்திற்கு முன்னாளாகும்.

சிவசாந்தியத்துடன் சீவர்கள் தோற்றுவதற்கு முன் தோற்றிய நாள் சிவராத்திரி.

கோடானு கோடி சீவர்கள் தோற்றுவதற்கு முன் தோற்றிய நாள் சிவராத்திரி. ஆயிரக்கணக்கான சதுர்யுகங்களுக்கு முந்திய நிகழ்வு சிவராத்திரி. அந்நாளில் சிவனைக் கண்ணாரக் காணலாம். கையாரத் தொழலாம்;

(8ஆம் பக்கம் பார்க்க)

உள்ளே...

சிவ தீட்சை	பக். 3	தமிழ்ப்புலமை	பக்.8
அன்பே கடவுள்	பக்.4	Value of peace	P.9
ஈழத்தில் முருக வழிபாடு	பக்.5	Caring for Creation	P.10
திருவிளக்கின் பெருமை	பக்.6	Browning's Hindu Vision	P.11

சூரிய வணக்கம்

தமிழரின் பொங்கல் திருநாள்.

அருள் சத்தியநாதன்

“

“உலகின் ஒப்பற்ற தொழில் உழவு. தமிழர்கள் உழவுத் தொழிலினால் உயர்ந்து பெருமை பெற்றவர்கள். உழவுத் தொழிலின் நலன்களின் நாயகன் சூரியன். சூரியனும் ஒரு தொழிலாளி என்று சொல்லித் தமது தோழனாய்க் கொண்டாடுவார்கள். உழவர்கள் பொங்கலை சூரிய வணக்கத் திருநாளென்றும், உழவர் பெருநாளென்றும், நெடுங்காலமாகவே கூறப்பட்டு வருவது இதனாலேதான்!”

”

“ஏ போஷகனே! ஏ, ஆஞ்ஞனே! ஏ சூரியனே! பிரஜாபதியின் கதிர்களைப் பரப்பி நில்; உன் பேரொளியைக் கூட்டி வை; உன்னில் நான் பார்க்கும் எழிலார்ந்த உன் உருவம்தான் என்னே! தொலைவில் இருப்பவன் நானே அவன்.”

ஈசாவாகிய உபநிடதத்தில் சூரியனை நோக்கி செய்யப்படும் பிரார்த்தனையின் ஒரு பகுதியே இது.

சூரிய உபாசனை பண்டைய உலகெங்கும் பரவலாகக் காணப்பட்ட ஒன்று. சமயங்களின் தோற்றங்களை ஆழ ஆராயும்போது, சமய நம்பிக்கைக்குத் தோற்றுவாயாக சூரிய வழிபாடே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது புலப்படுகிறது.

மனிதன் தனிமையில் வாழப் பிரியப்பட்டவன் அல்ல. அவனுக்கு ஒரு துணை நம்பகமான துணை எப்போதுமே தேவைப்பட்டது. அந்தத் துணை அவனைவிட சக்தி பெற்றதாகவும் அவன் சரணடையக்கூடிய ஒன்றாகவும் இருக்க வேண்டும் என அவன் விரும்பினான். மனிதன் சந்தித்த அழிவுகள், இயற்கைச் சீற்றங்கள், விலங்குகளின் தாக்குதல்கள் மற்றும் நோய்களில் இருந்து தன்னைக் காக்கக்கூடிய துணையாக அது இருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பே, சமயங்களைத் தோற்றுவித்தது.

இச்சமயங்கள் தோன்றுவதற்கு முன், மனிதனை வெகுவாக ஈர்த்த அந்தத் துணை சூரியனாகவே இருந்தது. இதனால்தான் சூரிய வழிபாடு பண்டைய உலகில் பரவலாகக் காணப்பட்டது.

காயத்ரி மந்திரம் சூரியனை வழிபடும் மந்திரமாகும். இம்மந்திரம் உதய காலத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்போதும் சூரிய உபாசகர்கள் காயத்ரி ஊடாக சூரியனை வழிபடுகிறார்கள். இது மிகப் பழைமையான மந்திரங்களில் ஒன்றாகும். வேதங்களின் அடிப்படையாகக் கருதப்படும் உபநிடதங்களிலும் சூரிய உபாசனை பற்றிய தகவல்கள் காணப்படுவது, சூரிய வழிபாட்டின் தொன்மையையே எடுத்தக்காட்டுகிறது.

நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த எகிப்தியர்கள் சூரிய உபாசனையை பெரிய அளவில் பின்பற்றி வந்தனர். அவர்கள் வணங்கிய பிரதான சூரியக் கடவுளின் பெயர் ரே என்பதாகும். கழுகின் முகத்தையும் சூரிய வட்டத்தையும் கொண்ட கடவுளை பண்டைய எகிப்தியர்கள் வணங்கிய மற்றுமொரு சூரியக் கடவுளின் பெயர் ஓஸிரிஸ் என்பதாகும்.

பண்டைய கிரேக்கர்களிடமும் சூரிய வழிபாடு நிலவி வந்தது. அவர்கள் வழிபட்ட சூரியக் கடவுளின் பெயர் அபல்லோ. பிரதான தெய்வமாக கிரேக்கர்கள் அபல்லோவை வணங்கினர்.

பாரசீகத்தில் வணங்கப்பட்ட சூரியக்கடவுளின் பெயர் மித்ரா என்பதாகும். பண்டைய மதங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் செளராஷ்டிரம் நெருப்பையே ஆதி பகவனாகக் கொள்கிறது என்பதும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. இந்து சமயத்தின் அங்கமான செளர நெறி சூரிய உபாசனையை வலியுறுத்துகிறது.

இதைத் தவிர ஜப்பான், மலேசியா, மத்திய மற்றும் தென் அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளிலும் சூரிய வழிபாடு இருந்தமைக்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. பெருவின் இன்கா சூதேசிகளிடையேயும் சிவப்பிந்தியர்களிடையேயும் சூரிய வழிபாடு பரவலாக இருந்திருக்கிறது.

அமதரசு என்பது ஜப்பானிய பெண் சூரியக் கடவுளின் பெயர். சக்தி வாய்ந்த தெய்வமாகக் கருதப்பட்ட இக்கடவுள் ஜப்பானிய அரசு பரம்பரையினரின் முக்கிய வழிபாட்டுத் தெய்வமாக விளங்கியது.

மெக்சிகன் மற்றும் பெருவிய நாட்டு மதங்களில் சூரிய வழிபாடு ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது. இன்டி என்ற சூரியக் கடவுளின் அவதாரமே பெருநாட்டு அரசர் என்பது அக்கால மக்களின் நம்பிக்கையாக இருந்தது. கொலம்பஸ் வருகைக்கு முன் வட அமெரிக்க சூதேசிகளிடம் சூரிய வணக்கம் பரவலாகக் காணப்பட்டதோடு அக் கடவுளுக்கு நடுவில் வழங்கும் வழக்கத்தையும் அவர்கள் கொண்டிருந்தனர்.

கடந்த மாதம் உலகெங்கும் உள்ள கிறிஸ்தவர்களால் கொண்டாடப்பட்ட நத்தார் பண்டிகையின் ஆரம்பத்தைப் பார்த்தால், அங்கே சூரிய வணக்கத்தைக் காண முடியும்.

ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுவதற்கு முன் அங்கு நிலவி வந்த மத நம்பிக்கைகளில் சூரிய வணக்கம் முதலிடம் பெற்று விளங்கியது. அன்றைய ஐரோப்பிய தெய்வங்கள் அனைத்திலும் சூரிய கடவுளின் தன்மைகள் காணப்பட்டன. ஆசிய நாடான ஜப்பானில் இன்றும் கூட சூரிய ஆதிக்கம் உள்ளது. அந்நாட்டின் தேசிய அடையாளமாக சூரியனே விளங்கி வருகிறது. அன்று மேற்குலகில் ஆட்சி செய்து வந்த ரோமப் பேரரசு சூரிய வணக்கத்துக்கு முதலிடம் கொடுத்திருந்தது. டிசம்பர் மாதம் 25ம் திகதி சூரிய பண்டிகைத் தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது.

பின்னர் ரோமப் பேரரசு கொன்ஸ்டன்டைன் அரசர் காலத்தில் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவிய பின்னர், காலங் காலமாக மக்களால் அறியப்பட்டும் கொண்டாடப்பட்டும் வந்த சூரிய பண்டிகையை இயேசு பிறந்த நாளாகக் கொண்டாடும்படி கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. நத்தார் மரம் நாட்டுவதும் கூட சூரிய பண்டிகை தொடர்பு கொண்டதுதான். அன்றைய ஐரோப்பியர்களிடையே சோள ரொட்டி, பழங்கள் மற்றும் தானியங்களை சூரிய தெய்வத்துக்குக் காணிக்கையாக்கும் வழமை இருந்து வந்திருக்கிறது.

ஆதி எகிப்தியர்கள் ரே என்ற சூரியக் கடவுளை கழுகு வடிவில் கண்டு வணங்கினாலும் சூரியக் கடவுளை குதிரைகளே இழுத்துச் செல்கின்றன என்பது நாடுகளிடையே நிலவிய பொதுவான நம்பிக்கையாகும். வெண் குதிரைகளே சூரிய பகவானின் வாகனங்கள் என்ற இந்தப் பொதுவான நம்பிக்கை இந்தியா, ஈரான், கிரேக்க, ரோம மற்றும் ஸ்கென்டிநேவிய நாட்டு மக்களிடையே நிலவி வந்ததை இங்கே கவனிக்க வேண்டும்.

எகிப்திய நாகரிகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் ரே கடவுள் முக்கிய இடத்தை வகித்திருந்தார் என்று பார்த்தோம். உதயகால சூரியன் கேப்பர் என்றும், உச்சிவேளை சூரியன் ரே என்றும், உக்ஷஸ் கால சூரியன் அடும் என்றும் அவர்களால் வழங்கப்பட்டது. இந்து நம்பிக்கைகளின் பிரகாரம் மூன்று வேளை சூரியனும் மூன்று வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுவதை இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். எகிப்தியர்கள் சூரியனையே படைப்பவனாகவும் உலகையும் அதன் உயிர்களையும் போகூழ்ப்பவனாகவும் கண்டார்கள்.

பண்டைய எகிப்தில் ஆமென்-ரே என்ற விசாலமான சூரிய கோவில் எழுப்பப்பட்டிருந்தது. உலகின் விசாலமான கோவில் எனக் கருதப்படும் வத்திக்கானில் அமைந்துள்ள புனித பீட்டர் பேராலயத்தை விட பரப்பளவில் இருமடங்கு விசாலம் கொண்டதாக இக்கோவில் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாம். சூரிய வணக்கம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. எகிப்தின் புகழ் பெற்ற ஸ்பிங்ஸ் என்ற மனித முக சிங்கச் சிலை சூரியனின் பொருட்டு எழுப்பப்பட்ட சிலை என்பதும் கவனத்திற் சூரியது.

புனித பீட்டர் தேவாலய கட்டட அமைப்பிலும் சூரிய செல்வாக்கைக் காணலாம். சூரியன் உதயமாகும் கிழக்கு வாசல்களைத் திறந்து விட்டால் காலை நேரச் சூரியனின் இளங் கதிர்கள் மத்திய சலவைக் கல் பீடத்தில் பட்டுத் தகதகக்கும் வகையில் கட்டடம் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. பெரிய வெள்ளிக்கிழமைக்கு அடுத்து வரும் ஈஸ்டர் பண்டிகைக்கு அப்பெயர் வருவதற்கு ஈஸ்ட்(கிழக்கு) என்பதே காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. சூரியன் உதிக்கும் கிழக்கு கிறிஸ்துவின் எழுந்தேற்றத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்து வேதப் பாடல்களில் தேவர்களின் கண் என சூரியன் புகழ்ந்து போற்றப்படுகிறான். எல்லா பொருட்களையும் தூண்டி உற்சாகப்படுத்துபவனே ஆதித்தன் என வேத கால பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சூரியனை வழிபட்ட இந்தியர்கள் ஆதித்தியர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

அன்று இந்தியாவில் ஆறு வகையான சூரிய வழிபாடுகள் நிலவி வந்துள்ளன.

ஒரு பிரிவினர் உதய ஞாயிறையும், இன்னுமொரு பிரிவினர் உச்சி வேளை சூரியனையும், இன்னுமொரு பிரிவினர் அஸ்தமான ஞாயிறையும் வணங்கி வந்தனர். வேறு ஒரு பிரிவினர் இம்மூன்றையும் ஒருசேர திரிமூர்த்தியாக வணங்கியிருக்கின்றனர். மேலும் ஒரு பிரிவினர் மனித உருவில் சூரிய பகவானை வழிபட்டுள்ளனர். ஆறாம் பிரிவினர் தமக்குத்

மாணவர் அரங்கு

சிவதீட்சை

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா

மாணிடப் பிறப்பின் நோக்கம்

“சமயம் என்பது ஒருவனது ஒழுக்கத்தினைத் திருத்தும் கருவியாகும்” என்பது மாக்ஸ்முல்லர் என்ற அறிஞர் தெரிவிக்கும் கருத்தாகும். மனிதன் வாழப் பிறந்தவன். அதுவும் வாழும் வகையறிந்து வாழவேண்டியது அவனது கடமையாகும். “அரிது அரிது மாணிடராதல் அரிது” என்பது ஓளவைப் பிராட்டியாரது அருள் வாக்கு ஆகும். மாணிட உடம்பினை எடுத்ததன் பயனை அதாவது இறைவனை அடையும் நிலையை நாம் இம் மனிதப் பிறப்பிலே பெற்றுவிட முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

நமக்கு மேலே பரம்பொருள் என ஒன்று உண்டு. அதுவே சகல உலகங்களையும் இயக்கி வருகின்றது. அதனை இறைவன் எனக்கூறி நம்புகிறார்கள்; வணங்குகிறார்கள். அவனருளாலே அவன்தான் வணங்க வேண்டும். அப்போதுதான் அலையும் எமது மனத்தினை ஒருநிலைப்படுத்த எம்மால் இயலுமானதாகும். அதற்குத் தியானம் அவசியம். அந்தத் தியானத்தைச் செய்வதற்கு எமக்குக் கை கொடுத்து உதவுவது மந்திரம் எனலாம். நாம் எத்தகைய மந்திரத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பதை எமக்கு குரு உபதேசித்தருள வேண்டும்.

ஆற்றிவின் பயன்

பகுத்தறிவுள்ளவன் எனத் தன்னைப் பாராட்டிக் கொள்ளும் ஒவ்வொருவனும் தனது எதிர் காலத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தவறக்கூடாது. சைவம் சிவத்தோடு சம்பந்தமாகுவது என்பது திருமந்திரம். அதனால் அந்தச் சிவத்தை அடைய மனிதன் தன்னைத் தயார் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

“வாழ்வெனு மையல் விட்டு
வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடு
சைவமாஞ் சமயஞ்சாரும்
ஊழ்பெறலரிது...”

என்பது சிவஞான சித்தியார் கூற்றாகும்.

மனிதராகப் பிறந்தவரின் சிலர் நல்வினைப் பயத்தால் சைவத்தைச் சார்வார்கள். அந்தச் சார்பு அவர்களுக்குச் சமயதீட்சையால் அமையும் என்பது எமது மதம் காட்டும் உயரிய வாழ்வுப்பாதையாகும்.

தீட்சை என்றால்.....

தீட்சை என்ற சொல் ‘ஞானத்தைக் கொடுத்து மலத்தைக் கெடுப்பது,’ எனப் பொருள் தரும். அதுமட்டுமன்றி பிறிதொரு முறையிலும் அதனது பொருளை விளக்குவர். ‘தீ’ என்பது கொடுத்தலைக் குறிக்கின்றது என்றும் ‘க்ஷி’ என்பது அழித்தலைக் குறிக்கும் வினையடிகளாகவும் அவற்றைக் கொண்டு ‘ஞானமாகிய நற்பேற்றை அளித்து மும்மலங்களை அழிப்பது,’ எனக்கொண்டும் பொருள் கூறுவர். ஆதனினாலே ‘தீக்ஷா’ எனவுங் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்விதமாக இருவேறு நிலையினிலே தீட்சை பொருள் தருவதாக அமைந்தாலும் சிவபெருமானைத் தியானித்து விதிப்படி வழிபடுவதற்கு நமக்குத் தகுதியளிப்பதுதான் சிவதீட்சை எனக்கொள்ளலாம். இத்தகைய கருத்துக்கள் யாவும் ஆகமங்கள் தெரிவிக்கும் கருத்துக்களாக அமைகின்றன.

தீட்சை வகைகள்

நாயன்மார் வரலாறுகளை நாம் பெரியபுராணத்திலே படித்தறிகின்றோம். அவர்கள் யாவரும் அன்பு நெறிப்பட்ட அருளாளர்களாகத் திகழ்கின்றனர். எம்பெருமான் திருவருட்குருவாக வந்து திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு நயனதீட்சை அருளினார். இவற்றைவிட ஞானாசிரியர் தனது திருநோக்கினாலே மாணவரது பாசத்தை அழிக்கும் தீட்சை சாம்பவ தீட்சை எனப்படும். மேலும் மாணசதீட்சை, சாத்திரதீட்சை, யோக தீட்சை, ஓளத்திரி தீட்சை (ஓமம்) எனப் பல்வேறுவகைப்பட்ட தீட்சை முறைகளை ஆகமங்கள் விதந்து ஓதுகின்றன.

ஆயினும், இத்தகைய தீட்சைமுறைகள் யாவற்றினையும் இரண்டு பெரிய தீட்சை வகையினுள் நாம் உள்ளடக்கிவிடலாம். அவையாவன:

1. சதார (ஆதாரமுடைய) தீட்சை
2. நிராதர (ஆதாரமில்லாத) தீட்சை

இந்தவிருவகைத் தீட்சைமுறைபற்றி நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு முன்னர் நாம் இன்னொரு கருத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மூவகை ஆன்மாக்கள்.

சைவ சித்தாந்தம் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்கள் பற்றி விரித்து விளக்குகின்றது. அதிலே பசு என்பது ஆண்மாமயை அல்லது செபிக்க வேண்டும். அது அவர்களது வாழ்வை முன்னேற்ற ஆன்மாக்கள் மூன்று வகைப்படுவன. விஞ்ஞானசம்பந்தம் பற்றி அவர்கள் வாழ்வின் பலனைப் பெறவும் வழிவகுக்கும்.

சகலர் என்போரே அவர்கள் ஆவர். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் முன்று மலங்களும் உள்ளவர் சகலர். ஆணவம், கன்மம் என்னும் இருமலங்கள் மட்டும் உள்ளவர் பிரளயாகலர். ஆணவம் மட்டுமே மலமாக உடையவர் விஞ்ஞானகலர்.

இதிலே விஞ்ஞானகலருக்கு இறைவன் அவர்களது அறிவிற்கு அறிவாகவே இருந்து யாவற்றையும் குறிப்பாக ஆணவமலத்தை நீக்கி அருளுவார். பிரளயாகலருக்கு இறை அனுபவம் அவர்களது பக்குவத்திற்கு ஏற்பத் தோன்றும் அவ்விதமான பக்குவம் வந்தபோது எம்பெருமான் நாற்புயமும் முக்கண்ணும் கறைமிடரும் முதலிய உறுப்புக்களோடு கூடிய திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி, முன்னிலையிலே குருவாகத் தோற்றம் காட்டி, உபதேசித்து இருமலத்தையும் போக்கி அருளுவார். அப்போது முத்திப்பேறு அவர்களுக்குச் சித்திக்கும். இத்தகை இரண்டு விதமான திருவருள் பாலிப்பினை அதாவது தீட்சைப் பேற்றினை ஆகம நூல்கள் நிராதரதீட்சை எனக் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த நிலையில் இறைவன் தான் அதிட்டித்து நிற்பதற்கு வேறோர் ஆதாரத்தை நாடுவதில்லை. தானே குருவாக நின்று, எஞ்சி நிற்கும் மலங்களைப் போக்கி முத்தி அருள்புரிவார்.

இவ்விதமின்றி எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் ஞானாசிரியனை அதிட்டித்து நின்று அதாவது குருவை ஆதாரமாகக் கொண்டு நின்று தீட்சை அளிப்பது சாதார தீட்சையாகும். சகலருக்கே இவ்விதமான அருளைப் புரிகின்றார். சகலரிலும் பக்குவ நிலை வந்தவர்களுக்கே இறைவன் மாணைக்காட்டி வேறொரு மாணைப்பிடிப்பதுபோல மாணிட சட்டை சாத்திவந்து திருவருள் பாலிப்பார். நாயன்மார்கள் பெற்றதீட்சை இத்தகையனவே.

தீட்சை யாரிடம் பெறலாம்?

சைவராகப் பிறந்த நாம் யாரிடம் தீட்சை பெறலாம் என்பதை அறிந்திருப்பது நல்லது. அக்குருவானவர் சமயதீட்சை, விசேடதீட்சை, நிர்வாணதீட்சை என்பன பெற்றவராக இருப்பதுடன் ஆசாரிய அபிடேகம் பெற்றுக்கொண்டவராக இருக்க வேண்டும்.

அதுமட்டுமன்றி தீட்சாகுரு வேறு பல தகைமைகள் பெற்றவராகவும் இருக்க வேண்டும். உடற்குற்றம் இல்லாதவராக இருக்கவேண்டும். கல்வி ஒழுக்கம் நிரம்பப் பெற்றவராக இருக்க வேண்டும். சைவாகமங்களை நன்கு கற்று அதன்படி தனது வாழ்நாள்களைக் கழிப்பவராக இருக்க வேண்டும். சரியைப் பின்பற்றுபவராகவும், கிரியை செய்வதில் வல்லவராயும் இருத்தல் வேண்டும். யோகப்பயிற்சி உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

நல்லொழுக்கம் உள்ளவராகவும் ஏனையவரை அந்நெறிப்படி வழிநடத்துபவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

தீட்சை பெறத்தக்கவர்.

சைவ மதத்தில் நாட்டமுடைய ஆண், பெண் இருபாலரும் தீட்சை பெறலாம். அவர்கள் ஒழுக்கசீலராக இருக்க வேண்டும்; பண்பும் ஆசாரமும் குருபக்தியும் உடையவராக விளங்க வேண்டும். உலக ஆசைகளையும் பற்றுக்களையும் குறைத்து தியானத்தில் டியளவு விருப்பமுடையவராக இருக்கவேண்டும். மனம், வாக்கு, காயம், ஆகிய முன்றினையும் தூய்மையுடன் வைத்திருப்பவராக இருக்க வேண்டும்.

தீட்சை பெற்றவர் வாழ்வுநெறி

சமயதீட்சை பெற்றவர்கள் வாழ வேண்டிய நெறி கட்டாயமானதாக வற்புறுத்தப்படுகின்றது. அவர்கள் ஒழுக்க வேண்டிய முறையை அனுட்டானம் என்பர். நீராடுவது சந்தியாவந்தனம் செபம், தியானம், குருசேவை, சிவனடியார் சேவை, சரியைத்தொண்டுகள் எனக் கூறிக் கொண்டே போகலாம். ஆசமனம், பிராணாயாமம், மந்திரசெபம், தியானம் என்பன போன்ற சைவ அனுட்டாங்கள் யாவும் உடலையும் உள்ளத்தையும் தூய்மையாக வைத்திருப்பதற்கு உதவும். மனத்தினை ஒருமுகப்படுத்துவதற்கும் உதவுவன.

தீட்சை பெற்றவர்கள் தம் மனத்தினைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். அருள் உடையவராக பொறுமை உடையவராக, மீதுண்விரும்பாதவனாக, கள்ளுண்ணாதவனாய்த் தூய்மையாக வாழ வேண்டும். தெய்வநம்பிக்கை, ஈகை, மூத்தோர் வழிபாடு, செருக்கின்மை, நன்மைதீமைகளைப் பகுத்தறிதல், விரதம் முதலிய நியமங்களையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சிவதீட்சை பெற்றவர்கள் பஞ்சாட்சர மந்திர செபம் தீட்சை பெற்றவர்கள் தம் மனத்தினைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். அருள் உடையவராக பொறுமை உடையவராக, மீதுண்விரும்பாதவனாக, கள்ளுண்ணாதவனாய்த் தூய்மையாக வாழ வேண்டும். தெய்வநம்பிக்கை, ஈகை, மூத்தோர் வழிபாடு, செருக்கின்மை, நன்மைதீமைகளைப் பகுத்தறிதல், விரதம் முதலிய நியமங்களையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். சிவதீட்சை பெற்றவர்கள் பஞ்சாட்சர மந்திர செபம் தீட்சை பெற்றவர்கள் தம் மனத்தினைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். அது அவர்களது வாழ்வை முன்னேற்ற ஆன்மாக்கள் மூன்று வகைப்படுவன. விஞ்ஞானசம்பந்தம் பற்றி அவர்கள் வாழ்வின் பலனைப் பெறவும் வழிவகுக்கும்.

அன்பே கடவுள்; அன்பே பெருமை; அன்பே உலகம்;

தொண்டன்

“

உலகில் எந்தப் பகுதியிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கருத்துக்களிலே தலையாயது அன்பே ஏனைய நல்ல குணங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படை என்பதாகும்.

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்?” என்றார் திருவள்ளுவர். “அன்பென்று கொட்டுமுரசே,” என்று குரல்கொடுத்தார் மகாகவி பாரதியார்.

இன்றைய உலகின் சிக்கல்களுக்கெல்லாம் இன்றுள்ள ஒரு அரு மருந்து மனிதனுக்கு மனிதன் அன்புகாட்டுவதுதான்...

”

அன்பின் பெருமை அளவிடற்கரியது, அன்பினைப் போற்றாத நீதி நூலோ சமயநூலோ உலகில் இல்லையெனலாம். அன்பே மக்களின் ஒழுக்கத்திற்கும் சமயவாழ்விற்கும் இன்றியமையாத அடிப்படையாகவுள்ளது.

அன்பு இதுவென வரையறுத்துக் கூறுதல் எளிதன்று. ஆயினும் அஃதோர் உயிர்க்குணமாகக் கருதப்படும் இடத்து அன்பானது ஒருவர்க்குத் தன்னோடு தொடர்புடையராய், தனக்கு இனியராய், தன்னால் விரும்பப்படுவராயுள்ளார் மாட்டு நிகழும் உள்ள நெகிழ்ச்சியாகும்.

அன்புடையார் தந்நலங் கருதார், பிறர் நலமே கருதுவர். அவர்கள் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர்கள். தாய் தன் குழந்தையிடத்தே வைப்பதும், பசு தன் கன்றினிடத்தே வைப்பதும் தன்னலங் கருதாத மெய்யன்பேயாகும். தன்னலங் கருதாமல் சிபிச்சுக்கரவர்த்தி தன்னைத் தஞ்சமடைந்த புறவின பொருட்டுத் தன் உடற்சதையை அரிந்து கொடுத்துத் துலைபுக்கதும், ததிமுனிவர் இந்திரன் இடுக்கண் தீர்க்கத் தன் முதுகெலும்பை அவனுக்கு அளித்ததும் அன்பின் விளைவேயாம். அன்பில்லாதவர் தம் பொருள் பிறர்பொருள் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே உரிமையாகக் கொள்வர்; அன்புடையாரோ தம் பொருளையன்றித் தம் உடம்பினையும் பிறருக்கு உரிமையாக்கி அவர்க்கே பயன்படுத்துவர் எனக் கூறிப்போந்தார் திருவள்ளுவர் -

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உயிர் பிறர்க்,”

என்றது காண்க.

மக்களிடம் காணப்படும் எல்லாப் பாவங்கட்கும் பிழைகட்கும் மூல காரணமாயுள்ளது தன்னலமே. தன்னலத்திற்கு மூலகாரணம் அறியாமையே. தன்னலம் உள்ள இடத்தில் அன்பு இராது. அன்பு உள்ள இடத்தில் தன்னலம் இராது; தன்னலமற்ற மெய்யன்புடையவர்கள் தீயவர்களிடத்தும் இரக்கமும் அன்பும் உடையவர்களாய் யிருப்பார்கள், பகைமை பாராட்டார்கள். எங்கெலாம் துக்கங் காணினும் அகங்கரைய நின்றறற்றி 'ஐயோ, எம்மையும் காத்த இன்னருள், இவரையும் செம்மையிற் காக்க,' என மொழிகுமுறி அழுது வேண்டுவார்கள்.

அன்பே ஏனைய நல்ல குணங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாவது. அன்பில்லாதவரிடத்திலே பற்பல தீயகுணங்களும் செறிந்திருக்கும். உண்மையில் அன்பே பிறநற்குணங்களாக உருமாறுகின்றது. அன்புடையோர் தம் அன்பின் தூண்டுதலால் எப்பொழுதும் நல்லசெயல்களையே செய்வர். அன்பில்லாதவர்கள் எப்பொழுதும் பாவங்களையே செய்வர்.

அன்பில்லாதவர்கள் அல்லது கொடியவர்கள் என்று நாம் குறிப்பிடும் மக்களிடத்தும் அன்பு இல்லாமலில்லை. அன்பு என்னும் குணம் எல்லா உயிர்களிடமும் உண்டு. ஒவ்வொரு பிராணியும் தன் குழந்தை குட்டிகளிடம் அன்புசெய்தலைக் பார்க்கின்றோமல்லவா? எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பெனும் குணம் உண்டேனும் அது அவை எல்லாவற்றிடமும் ஒரேயளவாக வெளிப்படுவதில்லை. சில உயிர்களில் அது வெவ்வேறளவில் வெளிப்பட்டு நிற்பினும் வேறு சில உயிர்களில் அது பெரிதும் மறைந்திருக்கின்றது. இதுவே அன்பைப் பொறுத்தமட்டில் அவற்றிடையேயுள்ள வேறுபாடாகும்.

கொடிய மக்களேயல்லாமல் கொடிய விலங்குகள் முதலியனவும் மெய்யன்புக்கு வசமாவது உலகறிந்த உண்மையாகும். மனிதர் அன்பு செலுத்தினால் விலங்கு பறவை முதலிய உயிர்களும் பதிலன்பு செலுத்துவதைக் காணலாம். காட்டில் தவஞ்செய்து வாழும் முனிவர்கள் எல்லாவுயிர்களீழும் அன்புடையவர்களாதலின் அவர்களைக் கொடிய பிராணிகள் வருத்துவதில்லை.

அன்புடையார் இன்பமுடையார். அன்பு துன்பத்தைத் துடைக்கும் மருந்து. அன்பு வளரத் துன்பமகன்று இன்பம் பெருக்கும்.

அன்புடையார்களது உடம்பே உயிருள்ள உடம்பு, அன்பில்லாதார் உடம்பெல்லாம் பிணவுடம்பு என்பர் திருவள்ளுவர்.

“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த உடம்பு,”

என்பது அவர் குறள். மேலும் அன்பில்லாத வாழ்க்கை நல்வாழ்க்கை ஆகாது. அது நடைப்பிணமாய் வாழ்வதற்கே ஒப்பாகும் என அவரே,

“அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்ந்த தற்று,”

என்னும் குறளால் விளக்கியுள்ளதையும் நோக்குக. அன்பில்லாத வாழ்தல் வலியபாறை நிலத்தில பட்டமரம் தளிர்ந்தது போலும் என்பது இதன் பொருள்.

இனி அன்பாவது தம்மோடு தொடர்புடையராய்த் தமக்கு இனியராய் உள்ளார்மாட்டு ஒருவர்க்கு உண்டாகும் உள்ள நெகிழ்ச்சியாயின், நம்மோடு எக்காலமும் விட்டு நீங்காத தொடர்புடையவரும், பிறரெவரினும் நனிமிக இனியவரும் யாவரென ஆராய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஆராயுமிடத்து அத்தகையவர் கடவுளொருவரே எனக் காண்போம். நம்முயிர்க்குயிராய் நம்மைவிட்டு ஒரு போதும் பிரியாதிருப்பவரும் கடவுளொருவரே. அவரே நம்மால் விரும்பப்பட வேண்டியவர். ஆதலினால், அவரிடத்தே மாறாத அன்புவைப்பது எங்கள் தனிப்பெருங் கடமையாகும்.

நமக்குக் கடவுளிடத்தே அன்பிருந்தால் அவருடைய குழந்தைகளாகிய உயிர்களிடத்தும் அன்பிருக்கும். ஆகவே கடவுளிடத்தேயல்லாமல் கடவுளின் குழந்தைகளாகிய உயிர்களிடத்தும் அன்புவைப்பதும் எங்கள் இன்றியமையாத கடமையாகும். நாம் அன்புவைக்க வேண்டியவராகிய கடவுளே எல்லாவுயிர்களிலும் நீங்காது உறைகின்றார். ஆதலினாலேயே அவ்வுயிர்களீழும் நாம் அன்பு வைக்க வேண்டியவராகின்றோம்.

“எவ்வுயிரும் நீங்கா துறையும்இறை சிவனென்று
எவ்வுயிரும் அன்பாய் இரு.”

உயிர்க் குணமாகிய அன்பே இங்ஙனம் எல்லாவுயிர்கண்மேலும் செல்லும்போது அருளெனப்படும் என்பர். மனைவி மக்கள் சுற்றத்தார் முதலான தொடர்புடையார்மாட்டுச் சென்ற அன்பு வளர்ந்து வளர்ந்து ஏனையோரிடத்தும் பரவி இறுதியில் தொடர்பு பற்றாது எல்லாரிடத்தும், இடையீடின்றிச் செல்லும்போது அருளாகுமெனவும் பரிமேலழகர் எழுதிய திருக்குறளுரையால் அறிகின்றோம். அன்பிலிருந்து அருள் பிறக்கும் என்பதைத் திருவள்ளுவரும் “அருளென்னும் அன்பின் குழவி” எனக் கூறுமாற்றாலும் அறியலாம்.

அன்புக்கும் அருளுக்குமுள்ள தொடர்பு கூர்ந்து நோக்கி அறிதற்பாலது. அருளானது இறைவனோடு பிரிப்பின்றி விளங்கும் சத்தியாகும். அருளாகிய சத்தியோடுகூடிய இறைவன் உயிர்களுடன் என்றும் அத்துவிதமாகக் கலந்திருக்கின்றான், ஆதலினால் உயிர்களிடத்தும் இறைவனருள் என்றும் உண்டு. அஃது எப்பவோ முடிந்த காரியம். எனினும் அநாதியாகவே உயிர்களைப் பீடித்துள்ள ஆணவமலத்தினால் அவ்வருள் அவர்களிடத்தே மறைப்புண்டு கிடக்கின்றது. உயிர்களீழ்துவைத்த பெருங்கருணையால் இறைவன் அவற்றுக்குத் தனு கரண புவன போகங்களோடு கூடிய உலக வாழ்வைக் கொடுக்கின்றான். அவ்வுலகவாழ்வில் அவை இருவினைகளைச்செய்து அதன் பயனாகப் பெறும் அநுபவவுணர்ச்சியால் அவற்றின் மலமறைப்பு சிறிது சிறிதாக நீங்குகின்றது. அந்நீக்கத்துக்கேற்ப அவர்கள்பால் அவர்களை விட்டு ஒரு போதும் நீங்காமல் இருக்கும் அருள் சிறிது சிறிதாக விளக்கமுறுகின்றது. இங்ஙனம் சிறிது சிறிதாக உயிர்கள் பால் விளக்கமுறும் அருளே அன்பாகும். மலமறைப்பு நீங்கி இறையருள் உயிர்களிடத்தில் சிறிது சிறிதாக விளக்கமடைந்து முடிவில் முழுவிளக்கம் பெறுவதே உயிர்களின் வளர்ச்சி முறையாகும். வளர்ச்சி முறையில் அருளுக்கு அன்பு தாயெனினும், தோற்று (சிருட்டி) முறையில் அன்புக்கு அருளே தாயாகும் என்பது தெளிவு. முதலில் உயிர்க்குணமாகக் கருதப்பட்ட அன்பும் அருளும் உண்மையில் இறைக்குணமென்பதும் இதனால் நன்கு புலப்படும். அன்பே சிவம் என்பதையும், இடையறாது முறுகி வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும் என்பதையும் சிவஞானச் செல்வராகிய திருமூலநாயனாரும் தமது திருமந்திர நூலில்,

“அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப் பாரே,”

(5ஆம் பக்கம் பார்க்க)

ஈழத்தில் முருக வழிபாடு

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

“

இந்து சமயத்தில் முக்கியமான பிரிவுகளில் ஒன்றாக முருக வழிபாடு விளங்குகிறது. முழுமுதற் கடவுளான முருகப் பெருமான் குமரன், கார்த்திகேயன், மயில்வாகன், சுப்ரமணியன், முருகன் என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறார். பிரபஞ்சமெங்கும் பரந்துள்ள இறைவனை அம்மை அப்பனாக கண்டு வியந்த புராதன இந்துக்கள் இளவலாக குமரனையும் மதித்தனர். பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலும் முருகனாகவே இவர் அழைக்கப்படுகின்றார். முருகு என்றால் அழகு என்று பொருள்.

இன்றைக்கு முருக வழிபாடு பற்றி தமிழ் கூறும் நல்லுலகமெங்கும் ஆய்வுகள் நடைபெற்று வருகின்றன. பிற நாட்டவரும், முருக வழிபாடு பற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

‘முருக வழிபாடு - தோற்றமும் வளர்ச்சியும்,’ என்ற பொருள் பற்றி பேராசிரியர் வி. சிவசாமி சிறப்பான ஆய்வொன்றினைச் செய்து கட்டுரையாக வெளியிட்டுள்ளார். அந்த ஆய்விலிருந்து ஒரு பகுதியை இங்கே நன்றியுடன் வாசகர்களுக்காக வெளியிட்டுள்ளோம்.

ஈழத்திற்குத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆதிகாலத்தில் வந்த திராவிட மக்களில் ஒரு சாரார் மத்தியிலே முருக வழிபாடு நிலவியது. குறிப்பாக, கடற்கரையிலுள்ள பிரதான துறைமுகங்களிலும், உள்நாட்டிலுள்ள முக்கியமான நகரங்களிலும், மலைகள் சிலவற்றிலும் இவ்வழிபாடு நிலவியிருக்கலாம். ஈழத்தின் தென்பாகத்திலுள்ள பிரதான முருகதலமான கதிர்காமம் குறிப்பிடப்படுகிறது. கதிர்காமத்திலே வழிபடப்படும் முருகக்கடவுள் முற்பட்ட காலப் பிரதேச வாரியான தெய்வமெனவும் பிற்காலத்திலே முருகனைப் பற்றிய இயல்புகள் இத்தெய்வத்திலே படிந்துள்ளன எனவும் ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். ஆனால் இங்குள்ள பிரதான முருக இலச்சினை யான வேலும், வழிபாட்டு முறைகள் பலவும், பக்தர்களின் பற்றும் பிறவும் பழையகால முருக வழிபாட்டினை எமக்கு இன்றும் நினைவூட்டுகின்றன. திராவிட நாகரிகச் சார்பான பெருங்கற் பண்பாட்டினைச் சேர்ந்த ஈழத்தமிழர்களும் பிற சின்னங்களும் பொன்பரிப்பு, அநுராதபுரம், வல்லிபுரம், குதிரைமலை, பூநகரி, கந்தரோடை முதலிய பல இடங்களிலே கிடைத்துள்ளன.

இவ்விடங்களிலே பழையகாலத்தில் வாழ்ந்த திராவிட மக்களில் ஒரு சாரார் முருக வணக்கமுடையவராய் இருந்தனர் என்று கொள்ள இடமுண்டு. வேல, வேலு, வேலுல, குமரல, குமரத்தல, விசக முதலிய பதங்கள் பழைய பிராமிச் சாசனங்கள் சிலவற்றிலே வருகின்றன. இவை முருக வழிபாட்டினை நினைவூட்டுவன.

1970 ம் ஆண்டிலே வட இலங்கையிலுள்ள கந்தரோடையிலே பென் சில்வேனியப் பல்கலைக்கழக நூதனசாலையினைச் சேர்ந்த ஆய்வுக் குழுவினர் நடத்திய அகழ்வாய்வுகளின் போது பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சின்னங்களுடன் சிறிய வேலும், திரிகுலமொன்றும் கிடைத்தன. எனவே யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலும் கிறிஸ்துவர்க்கு முற்பட்ட காலத்திலே முருக வழிபாடு நிலவியிருக்கலாம். இதுபோலவே பொன்பரிப்பிலும் வேல் ஒன்று கிடைத்துள்ளது.

இடைக்கால இலங்கையிலே கீரிமலை, நல்லூர், செல்வச்சந்தி, திருகோணமலை, திருக்கோயில், வெருகல், கதிர்காமம், வேலபுரம் (கழுத்துறை) முதலிய இடங்களிலே முருகன் ஆலயங்கள் இருந்தன. இவற்றுள்ளே கதிர்காமம், திருகோணமலை, நல்லூர் ஆகிய இடங்களைப் பற்றியும் அருணகிரிநாதர் திருப்புகழிலே பாடியுள்ளார். ஸ்கந்த புராணத்திலேயுள்ள தக்ஷிண கைலாச மகாத்மியத்திலே ஈழத்திலே முருக தலங்கள் பல உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நல்லூரிலுள்ள முருகன் ஆலயம் பற்றி வேறு சான்றுகளும் குறிப்பிடுவன. துரதிஷ்டவசமாகப் பழைய கோயில்கள் பலவற்றைப் பறங்கியர் அழித்துவிட்ட படியால் அவற்றின் முழுமையான நிலையினை அறிய முடியாதுள்ளது. டச்சுக்கார் ஆட்சி முடிவிலும், பிரித்தானியர் காலத்திலும் பழைய கோயில்கள் பல மீண்டும் அமைக்கப்படலாயின. புதியனவும் எழுந்தன. இன்று ஈழத்தின் பல இடங்களிலும் முருகன் ஆலயங்களைக் காணலாம்.

பிற்காலத்திலே நல்லூர்க் கோயில் ஒன்றைச் சேர்ந்த வள்ளி, தேவ சேனா சமேதரான சுப்பிரமணியர் சிலையொன்று யாழ்ப்பாண நூதனசாலையில் உள்ளது. கீரிமலைக் கோவில் ஒன்றினைச் சேர்ந்த இது போன்ற சிலையுமுள்ளது. திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் முருகன் சிலைகள் கிடைத்துள்ளன. பொலநறுவையிலே வெண்கலத்தாலான மயில் வாகன ரூடராக முருகன் சிலையும் கிடைத்துள்ளது.

ஈழத்திலே கௌமாரம் தனிப்பட்ட வழிபாடாக அன்றிச் சைவத்தின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக இலங்குகின்றது. இலங்குகின்றது.

”லான பழைய வழிபாட்டு முறையும், வைதீக சமய மரபுப்படி அமைந்துள்ள வழிபாட்டு முறையும் ஈழத்திலுள்ள முருக வழிபாட்டிலுமுள்ளன. கீரிமலையிலிருந்தான யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறும் செப்புப்பட்டயம் கிடைக்குமாயின் அங்கு நிலவிய ஆலய ஒழுங்கு முறைகள் பற்றி ஓரளவாவது அறியலாம்.

மேலும் இலங்கையிலுள்ள பௌத்தர்கள் மத்தியிலும் முருக வழிபாடு நிலவுகின்றது. குறிப்பாகக் கதிர்காமக்கந்தன் (கதரகம தெய்யோ) அவர்களின் உள்ளத்தினைக் கவர்ந்துள்ளான். மேலும் சில பௌத்த விகாரைகளிலுள்ள சைவசமயச் சிலைகளிலும், ஓவியங்களிலும் முருகனும் இடம்பெற்றுள்ளான். ஈழத்தின் சமய கலாச்சார ஒருமைப் பாட்டிற்கு உதாரணமாக முருக வழிபாடு விளங்குகின்றது. ஈழத்தின் காவல் தெய்வங்களில் ஒருவராகவும் இவர் விளங்குகின்றார்.

(4ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அன்பே....

அன்பே சிவமென்னும் அநுபூதி பெற்ற சிவஞானியாதலின் சுவாமிகள் அன்பின் அளப்பரும் பெருமையினை -

“அன்பே கடவுள் அன்பே உலகம்
அன்பே உயிர்கள் அன்பே அனைத்தும்
அன்பே ஆவதும் அழிவதும் போலாம்
அன்பின் அதிசயம் ஆரறி வாரே,”

என்று நமக்கெல்லாம் சிந்திக்குந் தோறும் பேரதிசயம் விளைக்குமாறு அற்புதமாகப் பாடியருளினார்.

என எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அன்பாகிய சிவத்தை அடைவதற்கு வழியும் அன்புநெறியேயன்றிப் பிறிதில்லையென்பதையும் அவரே,

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போல் எரியிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழைந் தார்க்கன்றி
என்போன் மணியினை எய்தவொண் ணாதே,”

என அறுதியிட்ட டுரைத்துள்ளார்.

அன்பே சிவம் என்ற அருள் வாசகத்தை நமது யோகசுவாமிகள் எத்துணைப்போற்றி மகிழ்கின்றார்களென்பதை நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் வாயிலாக அறியலாம். அவற்றுள் சில பாடல்கள் -

“அன்பு சிவமெறை ஆன்றோர் திருவார்க்கை
இன்பமுடன் போற்றி இருப்பதுவும் எக்காலம்,”

“அன்பு சிவமென் நறளாளர் சொன்னமொழி
என்புருகச் செய்யுமன்றோ என்பின்னே வாமனமே,”

“அன்பே சிவமெவ ஆன்றோரிசைத்த
இன்பந் ததும்பும் இனியவா சகத்தை
இன்னும் அறிந்திலேன்.....”

திருவிளக்கின் பெருமையும் மேன்மையும்

அக்னி தீயவற்றை எரிக்கும். ஒளி தந்து உலகை உய்விக்கும். களிப்புடன் மக்கள் வாழ்வதற்கு வழிசெய்யும், அக்னியின் அடையாளமே திருவிளக்கு. திருவிளக்கு ஏற்றி, இறைவனை இறைஞ்சிப் போற்றுகின்ற பாரம்பரியம் நம்முடையது. இதை அழகாக விளக்குகின்றது இந்தக் கட்டுரை.

“அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர்
பொருளாய் வேறாங்
குறியது வுடைத்தாய் வேதாக மங்களின்
குறியிறந் தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ
டப்பனுகிச்
செறிவொழியாது நின்ற சிவனடி
சென்னி வைப்பாம்.

நெடியகடல் சூழ்ந்த இந்நில வுலகத்திலுள்ள சராசர வுயிர்கள் உற்பீஜம், சுவேதஜம், அண்டஜம், சராயுஜம், இந்நால்வகைத் தோற்றங்களும் யுற்பத்தியாகி ஓரறிவுயிராதியாக வாற்றிவுயிர்களீறாகவும், பகலிற் சூரியப் பரகாசத்தினால் சிறப்புற் றியங்குகின்றன. வென்பது திண்ணம். இதற் சற்றேனும் ஐயமில்லை. சூரியகிரணமின்றேல் நிலவுலகம் தத்தளித்து வளங்கள் முதலியன குன்றி எல்லாம் மாறிப்போகும். இரவில் சூரியனு தவி பெற்ற சந்திரனும், நட்சத்திரங்களும் தன்சுடர் தாங்கித் தரணியை யின்புற வாழ்ச்செய்கின்றன. நாம் வாசஞ் செய்யுமிடங்களிலெவ் வெவ் விதப் பொருள்களினுந் தேடித் திருவிளக் கொண்டு ஏற்றாவிடின் அப்பொருள்களினால் நமக்குப் பிரயோஜனமியாது. உயிர்களின்புற்றிடச் சூரியனும், அக்கினியும் தீபங்களும், கண்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளனவாக விருக்கின்றன. சோதியே மனத்திற்குக் களிப்பும், அறிவிற்கு அறிவையு முண்டாக்கி யெங்கனும் நிறைவாகிய பொருளாம். எல்லினு மிரவினு முலகத்தை யுற்றுப்பார்த்தா லுண்டாகுந் தோற்றமும், சந்தோடமும், என்னென்றுரைப்போம். அதனால், விளையுமின்பங்க ளளவிற்ற தன. அவைகளையின்னும் விரித்துக் கூறல் மிகையே.

எல்லாம்வல்ல சிவபெருமானுக்குச் சோம சூரியாக்கினிகளே முக்கண்களென்பர். அக்கண்களின், மாட்சிமையை அருணாசல புராணத்தில் அம்மையார் திருக்கண் புதைத்த சருக்கத்தி, பரக்கக் காணலாம். மான், மழு சதுர்ப்புஜ காண்கண்ட திரிநேந்திரதாரியாகிய பரமசிவமே உலகங்களுக் கெல்லாம் தம் அக்கினிக் கண்ணிலே சுடரே, சூழொளி விளக்கே, ஜோதிப்பிழம்பே, பரஞ்சுடரே ஜோதி யாய்த் தோன்றும் உருவமே என்றும் இருட்பிழம்பற வெரிந்தெழுந்த சுடர் மணி விளக்கினுள் ளொளி விளங்குந்தாய நற்சோதியுட் சோதி எனவும் படரொளி அலகில் சோதியன் துரியமெனும் விளக்கேற்றி யெனவும், ஆயிரத்தெட்டண்டங்களையும், நூற்றெட்டுகங்கள் நிகரில்லாமலாண்ட சூரபத்மனை யழிக்கச் சிவபெருமான் ஆறுமுகத்தோடிருந்து. தீவிழியாறியும் ஆறுபுலிங்கம் தந்தனர் எனவும், சிவபெருமான் அக்கினி வண்ணன், அழலாடி சந்திரசேகரன் எனவும் தேவாரம் திருவாசகங்களினும், இன்னும் சில பிரபந்தங்களினும் பல வியந்து கூறப்பெற்றுள்ளன.

இது நிற்க, சிவபெருமான் சகளீகரித்து பிருதிவி, அப்பு, தேயு வாயு ஆகாயம் சூரியன் சந்திரன், ஆன்மாவென எண் மூர்த்தங்களாகவு மிருக்கின்றனர். அவ் வெண்மூர்த்தங்களும் அக்கினிக் கூறுபாடுடையதே, எல்லாம் சிவமே. அக்கினி தன்னையடையும் பொருள்கள் யாவற்றையுந்த கித்து தன்மய மாக்குமாபோ லீசனுந் தன்னைத்தேடும் ஆன்மாக்களின் மலவிருளைக் கெடுத்து அவைகளைத் தன்மயமாக்குவான் கருதி ஜோதியைக் கொடுத்தார்களின்றார்.

“அவமாய தேவரவ கதியிலமுந் தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்ஜோதி
நவமாய செஞ்சுடரை நல்குதலு நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ,”

எனவும், சூரியாக்கினியே சிவம் என்பதற்கிணங்க ஆதியில் அந்தணர்கள் அக்கினியையும், சூரியனையும் பூசித்து வந்தார்களென வேதத்திலும் கோகூலிக்கிறது, அக்கினி அறிவு, அன்பு இவைகளைச் சான்றோரும் சிவமென்றே சாற்றுவார்.

பண்டைக்காலத்து அந்தணர்கள் வேள்வி புரிந்து திங்கள் மும்மாரி பெய்யும்படி யுலகத்தை வாழ்வித்துத் தாங்களும் வாழ்ந்தார்கள்.

ஆளுடையபிள்ளையும் ஆளுடைய அரையரும் ஆகாயத்தலத்துக் கெழுந்தருளயகாலத்து அந்தணர்கள் எரியோம்பிப் பூசித்து அக்கினியில் சிவபிரான் திருநடம் புரிந்த காட்சியக் கண்ணுற்று அவ்வக்கினி காரியத்தைத் தேவாரத்தில் பெரிதும் வியந்தோதினார்கள்.

இன்னுஞ்சிலர் பற்பல பழைய சமயங்களைத்தழுவி அக்கினியை ஆதரவாகக் கைக்கொண்டு வருகின்றனர். ஆரிய சமராஜத்தார் அக்கினியை வழிபட்டொழுகுதலே வேதத்தினுண்மைக் கருத்தைச் சித்தாந்தப்படுத்தி

துகின்றனர், விவிலியவேதத்தின் பழைய வேற்பாட்டை யனுசரித்த மோசே என்பவர் தனக்குப் பரிசுத்த ஆவி சோதிவடிவமாய்த் தோன்றிக் காட்சி கொடுத்தனரெனக் கூறியிருக்கின்றனர். மகமத்தீர்க்கதரிசு ஆண்டவன் அக்கினி வடிவெனவும், பரஞ்சோதிருப மெனவும், அச்சோதியை அகக் கண்ணாற் கண்ட வதிகுரர்களே ஞானிக ளாவார்களெனக் குறானிற் கூறியிருக்கின்றனர்.

உடம்பென்னும் வீட்டில் உள்ளமெனும் குகையில் ஊக்கமெனுந்திரியிட்டு அன்பெனும் நெய்வார்த்து துரியமெனும் விளக்கேற்றி அறிவெனும் தூண்டுகோலிட்டு அஜபா மந்திரத்தில் நினையாமல் நினைந்து நோக்கில் சுயஞ்சோதியை யுள்ளும் புறப்புங்காணலாம், நாபி, இதயம். புருவமத்தி துவாதசாந்தப் பெருவெளியெனு நான்கி லெதையாயினு மிடமாகக் குறிவைத்து அஹிம்சை இந்திரிய நிக்கிரகம், பூததயை, சூழமை சாந்தி, தபஸ், தியானம், சத்தியமுதலிய அஷ்ட புட்பங்களைக் கொண்டு பரனை நினைந்து அருச்சித்தால் ஞானமடைந் தினிப்பிறவா முத்தி பெற்று இரண்டறக் கலந்திருக்கலாம்.

முற்கூறிய தியானம் புத்தியிலமையாவிடில் அங்ஙனம் தோன்றிய நினைவு அநேக பாவனைகளைப் பற்றி மயங்காமல் எல்லாப் பாவனைகளும் தன்னுடையங்குவதாகிய ஒரே பாவனையாய்ப் பற்றி நின்று அது முதிர்ந்து யாதொன்றும் தோன்றாத விடத்து அந்த ஏக பாவனையும் அறிவால் மெள்ள மெள்ள நீக்கவே முற்கூறிய உண்மைத்தியானங் கைகூடும். “சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய்,” என்றனர், திருவள்ளுவர். ஒருவனுக்கு முயற்சியாலன்றி மற்றொன்றானாலும் பொய்மையகன்று சிவபாவனை தோன்றாது.

“உழப்பின் வாராவுறுகளுளவே
கழப்பின் வாராக் கையறவுளவோ.”

அவ்வே பாவனைக்கண் மனம் நில்லாவிடத்து நம்மையாளும் பொருட்டாகச் சிவபெருமான் கொண்டருளும் போத குருவடிவத்தை இதயத்தினுள்ளே குறித்து பிரணவாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துத் தியானிக்க வேண்டும். ஏனெனில்,

“குருவே சிவமெனக் கூறின னந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே.”

குருவடிவத்தையே தியானித்தல் மாத்திரம் போதாதாகையால், பிரணவாட்சரத்தையும் உச்சரித்தல் இன்றியமையாமையாம்.

“உய்யவென் னுள்ளத்து னோங்காரமாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா,”

எனவும் மணிவாசகப் பெருமான் கூறியுள்ளாரதலினால் ஒருமனப்பட்டு உள்ளத்தினுள்ளே உச்சரிக்கக் கடவாய்.

அத்தன்மையுங் கூடாதார்க்கு எல்லாமும் யாம் என்றமையால் சிருஷ்டியாதி திருத்தியங்களை யுண்டுகண்ணும் மூர்த்திகளாயும் அம்மூர்த்திகட்கெல்லாம் காரயமாயும் நிற்பது ஒரு சிவமே, “படைத்தளித் தழிப்பமும்மூர்த்திகளாயினை” எனக் கொண்டு விக்கிரக ஆராதனை செய்யக் கடவாய்.

அஃதும் அன்போடு கூடாத தன்மைக்கு சரியை கிரியைத் தொண்டுகள் அதாவது திருக்கோயிலில் திருவலகிடல், திருமெழுக்கிடல், திருமாலை சாத்தல், திருவிளக்கிடல், அடியாரை வழிபடல், தோத்திரஞ் செய்தல் முதலியன புரிந்துய்தல் சாலவும் நன்று.

“ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற்
கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை
பணிகிலை பாதமலர்

குடுகின்றிலை சூட்டுகின்றது மிலை
துணையிலை பிணநெஞ்சே
தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை
செய்வதொன் றறியேனே.

இச்சரியையாதித் தொண்டுகளுட் சிறப்புற்று விளங்குவது திருவிளக்கிட் டுத் திருப்பகழ் பேசலேயாம்.

ஜோதித்தன்மை வாய்ந்த தீபத்திருத்தொண்டையே முக்கிய திருப்பணியாக மேற்கொண்டு வீடுபேற்றையடைந்தவர்கள் அளவிலர். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களிற் சிலர் திருவிளக்கிடும் திருத்தொண்டு பூண்டொழுகி முடிவில் முத்தி பெற்றார்கள். இஃதன்றியும் மாவலிச்சக்க வர்த்தி புத்தி அபூர்வமாச்செய்த திருவிளக்குத் திருத் தொண்டாலன்றே பெருவாழ்வைப் பெற்றுப் பேராணந்தம் பெற்றார்.

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

தை - மாசி 1999

இந்துசமயப் பெற்றோருக்கு

இந்த உலகில் நிலைபெற்றுள்ள இனங்களுக்கெல்லாம் தனித்தனியான பண்பாடும், நெறிமுறைகளும் உண்டு. எத்தனையோ இனம் இனம் இடுக்கணெல்லாம் வந்தபோதும் இந்த இனங்கள் அவற்றுக்கு எதிராகப் போராடி, தமது தனித்துவத்தை பாரம்பரியமாக நிலைநிறுத்தி வந்திருக்கின்றன. நமது இந்துசமயமும் இவ்விதமான இடர்களையெல்லாம் தகர்ந்து நிர்மூலமாக்கி தன்னை விசாலித்து முன்னேறிவந்தது. அப்பரும்சந்தரரும் ஆளுடைப்பிள்ளையும், ஒருவாசகத்துக்கும் உருகாதாரையும் திருவாசகத்துக்கு உருகவைக்கும் மணிவாசகரும், நாவலர் பெருமான் போன்ற அவதார மூர்த்திகளும் பல இன்னல்களிலிருந்து இந்து மதத்தைக் காத்துவளர்த்தவர்களே.

இவர்களெல்லாம் இந்தசமயப் பண்பாட்டினைக்காத்த பேறு பெற்றோர்கள், பெரியபுராணத்தையும் நாவலர் வாழ்வையும் பயில்கின்றவரும் தம்மை இந்துசமய பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு ஆத்மார்த்தமாக ஒத்துழைப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இந்த நிலைமை இனிவரும் தலைமுறைக்கு மிகவும் அவசியதேவையாகத் தோன்றுகின்றது.

கலாச்சாரகுழப்பநிலைமைகள், வெகுஜனதொடர்புசாதனங்களின் (Mass Communications) பணந்திரட்டுவதை முதன்மைப்படுத்துகின்ற நாசகாரப் போக்குகள் என்பன இன்றைய பண்பாட்டுப் போக்குகள், ஒழுக்க விழுமியங்கள் என்பனவற்றுக்கு சவால் விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

பரம்பரையாகநாம் போற்றிப்பின்வந்த பண்பாட்டு முறைகள், நடையுடை பாவனைகள் என்பன நமக்குத் தனித்துவ அடையாளங்களைக்கொடுத்தன. சிக்காக்கோ நகரின்சர்வசமயமகாநாட்டிலே, 'சகோதர சகோதரிகளே:' என்ற கம்பீரமான புதுமைவாய்ந்த குரலிலே சொற்பொழிவைத்தொடங்கி இந்துசமய பண்பாட்டு மேன்மையை சர்வதேசீதியாக அறிய வைத்தார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

இன்றைய இளந்தலைமுறை மோசமான பண்பாட்டுப் போக்கை வியந்து போற்றவும், பாராட்டவும் முனைவதைக் காண முடிகிறது. பாரம்பரிய பழக்கவழக்கங்கள், நடையுடை பாவனைகள் ஆகியவற்றை கைவிடுகின்ற நிலைப்பாடு எடுப்பதனை வெளிப்படையாகவே நாம் காண முடிகின்றது.

இதுநல்ல அறிகுறி அல்ல.

இந்துக்களுக்கு, குறிப்பாக தமிழர்களுக்கு தனித்துவமான பாரம்பரியப் பண்பாடு, நடையுடை பாவனைகள் என்பன உண்டு. பொதுநிகழ்வுகள், கல்விமையங்கள், சகோதர இன விழாக்கள், சமயத்திருநாட்கள் என்பனவற்றில் பாரம்பரியமாக தமிழ் இளந்தலைமுறையினர்தமது ஆடை அணிகளுடன் தோன்றுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்றைய இந்த நிலைமை ஈடாட்டங் கண்டு வருவது வேதனைக்குரியது.

மேல்கூறிய இடங்களில், மற்றைய சகோதர இனங்களைப் போல நாமும் ஆடையணிவது, மரபுப்பழக்கவழக்கங்களை கைக்கொள்ளுதல் என்பது அவசியமானது. இதை எமது பெற்றோர்கள் தமது குழந்தைகளுக்கு, இளந்தலைமுறையினருக்கு சொல்லிக் கொடுப்பது, நெறிப்படுத்துவது என்பன இன்றைக்கு அவசியமானது.

இந்தப் பண்பாட்டுப் போக்கினை, ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தமது வீட்டிலிருந்து தொடங்கி பேரியக்கமாக வளர்க்க வேண்டுமென்பது 'இந்துக்குரலின் பணிவான வேண்டுகோளாகும்.

மகாசிவராத்திரியைப் பொதுவிடுமுறை தினமாக்குக!

உலகமெல்லாம் வாழ்கின்ற இந்துப் பெருமக்கள் மிக்க பக்தி சிரத்தையோடு மகாசிவராத்திரி தினத்தினைக் கொண்டாடி வருகின்றார்கள்.

மகாசிவராத்திரி தினத்தில் கண்விழிப்பது ஒவ்வொரு இந்துவினதும் பக்தியூர்வ வேண்டுகோள், வழிபாடு, அருங்காரியம்.

விரதம் இருக்கும் ஒவ்வொருவரும், அவர் எந்த வயதிரையினும் சரி, நாள் முழுதும் வழிபாட்டிலும், சமயக் கிரியைகளிலும் தவறாமல் பங்கு கொண்டு இரவிரவாகக் கண்விழித்து, இறைவனை வேண்டி, பக்தியஞ்சலி செய்து மறுநாளும் வழிபாட்டிலும், சமயக் கிரியைகளிலும் தவறாமல் பங்கு கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

மாணவர்கள், நிறுவனங்களின் பணிப்பாளர், அரச ஊழியர்கள், பஸ்துறை சார்ந்தோர் என்ற இந்து சமயத்தோர், வேறு இன, மதத்துறையிலே இடம் பெற்றுச் செயற்படுவார்கள். எனவே இலங்கை முழுதுக்குமான அரச விடுமுறை என்பது இதனாலேயே நியாயமானதும், அவசியமானதுமான பொதுவிடுமுறையாக வேண்டப்படுகிறது.

இதை முன்னர் பல தடவை நாம் அரசிடம் வற்புறுத்தி வந்திருக்கின்றோம். பொதுநிர்வாக அமைச்சு, கலாச்சார அமைச்சோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளோம். அமைதியான முறையிலே சத்தியாக்கிரகமும் செய்திருக்கின்றோம். எமது கோரிக்கை நிறைவேறாமலே தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது.

இந்த நிலையிலே மாண்புமிகு அமைச்சர் சௌமியமூர்த்தி தொண்டமான் அவர்களைச் சந்தித்து அவர் மூலம் மாண்புமிகு ஜனாதிபதியோடு பேச்சு வார்த்தை நடாத்தி இக்கோரிக்கையை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென இந்துப் பேரவை ஏகமனதாக முடிவெடுத்திருக்கின்றது.

நற்சிந்தனை

அன்பே வடிவாய் அமைந்த துறவி

1. அன்பே வடிவாய் அமைந்த துறவீ
அன்பே யன்றி யாற்றலு முண்டோ
இன்பமா முலகி லெங்கணுஞ் செறிக
துன்பமாம் மாயை தொடரா தொழிக
எல்லியு மல்லு மீசனைப் போற்றுக
கல்லுங் கரையக் கவிமழை சொரிக
கங்குல் பகலற்ற காட்சி பெறுக
எங்குஞ் சிவத்தைக் கண்டின் புறுக
மங்குவார் செல்வம் மதியா தொழுகுக
இங்கு நீ,
இருந்த படியே யிருந்து வாழுதி
அருந்துய ருன்னை யடையா வன்றே!
2. வஞ்சகம் நீக்கி வாழுந் துறவீ!
அஞ்செழுத் துட்பொரு ளாகிய வமலனை
நெஞ்சத் துள்நீ வைத்து வணங்குதி
கஞ்சத் தேவனுங் கண்ணனுங் காணார்
தன்போற் பிறரைத் தானி னைந்திடு
முன்பு நீ,
செய்த வல்வினை தீர்ந்திடுந் தியானஞ்
செய்தினஞ் சீவன் சிவனே யன்றோ!
3. ஒருமைனைம் படைத்த வுத்தமத் துறவீ!
இருமையு மளிக்கு மிறைவன் திருவடி
அந்தியுஞ் சந்தியு மகலாது போற்றிப்
பந்தித்து நின்ற பாவம் போக்குதி
சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சீவபோத நீக்குதி
நிந்திப் பார்களை நேசத்தால் வெல்லுதி
சந்தேகமில்லை
நீயோ நித்தியன் நினக்கயல் கற்பனை
நீயோ நிராமயன் நினைவொழிந்து வாழுதி.

தமிழ்ப்புலமை

ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர்

“

நல்லைநகர் நாவலர் பிறந்திலரேல் சொல்லுதமிழெழங்கே, சுருதியெங்கே என்ற வார்த்தைகள் சத்தியமானவை. அவர் கூறிய வார்த்தைகள் இன்றும் எமக்கு வழிகாட்டும் தீர்க்கதரிசனம் கொண்டவை. திரும்பத் திரும்ப சிந்திக்கச்செய்ய்பவை.

”

1. தமிழ் கற்கப் புகுஞ் சைவசமயிகள் முன்னர்ப் பாலபாடங்களைப் படித்துக்கொண்டு, இலக்கணச்சுருக்கத்தை கற்றறிந்து, இயன்ற அளவு பிழை இல்லாமல் எழுதவும் பேசவும் பழகுக.
2. நிகண்டு கற்று, அதனுள் அடங்கிய சொற்களையும் அவைகளின் பொருள்களையும் அறிந்து கொள்க.
3. திருவள்ளுவர் குறள், நாலடியார் முதலாகிய நீதி நூல்களைப் பதப்பொருளுடனே கற்றறிந்து கொள்க.
4. சமய தீட்சைபெற்றுக்கொண்டு, சைவர்களுக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, என்னும் அருட்பாக்களைப் பண்ணுடன் ஓதவும், சுத்தமாக ஓதவும் பழகிக் கொள்க.
5. பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம், கந்தபுராணம், உபதேசகாண்டம், கோயிற்புராணம், காசிகாண்டம், கூர்மபுராணம், சேதுபுராணம், காஞ்சிப்புராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், பதினொராந்திருமுறையிற் பிரபந்தங்கள், குமரகுருபரசுவாமிகள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்கள் முதலாகிய இலக்கியங்களை ஆராய்ந்தறிக.
6. நன்னூல் விருத்தியுரை, அகப்பொருள் விளக்கவுரை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை, காரிகையுரை, வெண்பாப்பாட்டியலுரை, தண்டியலங்காரவுரை, என்னுமிலக்கணங்களைக் கற்றறிந்து, தாம் கற்ற இலக்கியங்களில் இவ்விலக்கணவிதிகளை அமைத்துப் பழகுக.
7. இன்னும் காலம் உளதாயின் தொல்காப்பியம், இளம் பூரணருரை, சேனாவரைருரை, நச்சினார்க்கினியரை, பிரயோக விவேகவுரை, இலக்கணக்கொத்துரை, தொல்காப்பியர்ச் சூத்திரவிருத்தி, இறையனாராகப் பொருளுரை என்னுமிலக்கணங்களையுங் கற்றறிக.
8. பூகோள நூல், சகோளநூல்; அங்ககணிதம், வீச கணிதம், க்ஷேத்திரகணிதம், நூல்களைக்கற்றறிக.
9. தருக்க நூல்களைக் கற்றறிந்து, எடுத்த விடயத்தை நியாயம் வழுவாமல் எழுதவும் பழகுக.
10. திருவள்ளுவர் குறள் பரிமேலழகருரை, திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், நச்சினார்க்கினியருரை, கல்லாட நச்சினார்க்கினியருரை, என்பனவற்றைக் கற்று இடை விடாது பலகாலும் உளங்கொளப் பயிலுக.
11. விசேஷதீட்சை பெற்றுக் கொண்டு, சைவசமயநெறியுரை, சிவதருமோத்தரவுரை, பரமத்திமிரபானு, சதுர்வேத தாற்பரிய சங்காரகம், முதலாகிய சமய நூல்களைக் கற்றறிக.
12. கல்விக்குப் பயன் அறிவும், அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கமுமாகும். ஆதலால், தம் வாழ்நாள் முழுவதும் சிவநிந்தை, குருநிந்தை, சிவனடியார்நிந்தை, வேதாகமநிந்தை, சிவத்திரவியங்கவர்தல், கொலை, களவு, புலாலுணல், கள்ளருந்தல், பிறர்மனைவிழைதல், வரைவின் மகளிர் விழைதல், பொய், அழுக்காறு, புறங்கூறல், செய்ந்நன்றிமறத்தல் முதலாகிய பாவங்களை ஒழித்து, சிவத்தியானம், சந்தியாவந்தனம், பஞ்சாக்ஷர செபம், சிவபூசை, தமிழ்வேதபாராயணம், சிவாலயசேவை, மாகேசுர பூசை, தீக்ஷாகுரு, வித்தியாகுரு, தந்தை, தாய், தமையன், முதலிய பெரியோர்களை வழிபடுதல், இரக்கம், பொறை, அடக்கம், முதலாகிய புண்ணியங்களையுடையராய், ஒழுக்குக.
13. இருமையின்பத்துக்கும் துணைக்காரணமாகிய பொருளை, பிறவுயிர்களுக்குச் சிறிதாயினுங் கேடு பயவாத நல்வழியாலே, ஈட்டுக.
14. நித்திய கருமத்துக்கும் பொருளீட்டுதலுக்கும் உரிய காலம் அல்லாத மற்றக் காலமெல்லாம், சிறிதும் வீண்படாமல், புண்ணிய நூல்களை ஆராய்ந்தலிலும், நன்மாணாக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலிலும், பலருக்குப் பயன்படும் நூல்களையேனும் உரைகளையேனும் செய்தலும் போக்குக.
15. இவ்வாறே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து விளங்கும் பரிபக்குவர்கள் சற்குருவை அடைந்து, திருவாண தீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டு ஞானசாத்திரங்களாகிய -

2. திருக்களிற்றுப்படியார்,
3. சிவஞானபோதம்,
4. சிவஞானசித்தியார்,
5. இருபாவிருபஃது,
6. உண்மை விளக்கம்,
7. சிவப்பிகாசம்,
9. வினாவெண்பா,
10. போற்றிப் பஃறொடை,
11. கொடிக்கவி,
12. நெஞ்சவிடுதாது,
13. உண்மை நெறிவிளக்கம்,
14. சங்கற்பநிராகரணம்,

என்னும் சைவசித்தாந்த நூல்களை உரையுடனே விதிப்படி சிரத்தையோடுங் கற்றறிந்து கொண்டு, இச்சாத்திரங்களின் அனுபவப்பயனாய் உள்ள தோத்திரவடிவாகிய மேற்கூறப்பட்ட தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் அருட்பாக்களின் உண்மைப் பொருளைச் சிவனதுதிருவருள் காட்டக் கண்டு, நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும், நெஞ்ச நெக்குருக கண்ணீவார, மெய்மயிர்சிலிர்ப்பச், சிறிதும் மறவாது அச்சிவனது திருவடிக்கீழ்த்தாங்கும் உண்மை நிலையைப் பெற்று வாழ்க.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.”

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உத்தமோத்து....

நெஞ்சார எண்ணலாம்; மனமார நிறைந்த பெருவாழ்வைப் பெறலாம். பேரா அன்பைப் பெருக்கலாம்.

பெறுதற்கரிய பேறு

புனிதத்திலும் புனிதமான சிவராத்திரி நன்னாளைப் போற்றி வழிபடின் பெறுதற்கரிய பேற்றைப் பெறலாம். அறிதற்கரிய உண்மையை அறியலாம். துன்ப துயரங்களைத் துடைக்கலாம். இன்னல் இடுக்கண் இடர்களை இறக்கலாம். என்றும் இன்பம் பெருக்கலாம். 'சீவன்' முதல் எழுத்துச்சுழியை நீக்கிவிடலாம். அனைத்திற்கும் உகந்த விரதம் மகாசிவராத்திரி வழிபாடு.

மகா சிவராத்திரி தினத்தன்று உபவாசம் அனுட்டித்து இரவில் சிவ சிந்தனையோடு உறங்காதிருத்தல், நாலு சாமங்களிலும் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிடேகம் அருச்சனை, ஆராதனை செய்தல், சிவாகம விதிப்படி தூபம், மலர், நிவேதனம் சமர்ப்பித்தல், லிங்கோற்பவ காலத்தில் தவறாது மெய்யன்போடு வழிபடல், அடுத்த நாள் காலையில் விதிப்பிரகாரம் பாரணை பண்ணுதல், பகற்பொழுது முழுவதும் உறக்கத்தைத் தவிர்த்தல், இவை போல்வன மகாசிவராத்திரி வழிபாட்டு விதிமுறைகளாகும்.

மகா சிவராத்திரியின் உரிப்பொருள் சோதியும் லிங்கோற்பவமும் ஆகும். அவற்றைக் கருவாகக் கொண்டு திருக்கோவில்களில் காணப்படுவன சிவலிங்கம், தூலலிங்கம் விமானம், சப்பரம், தேர் ஆகியன.

சோதி சுருங்கி அமைந்த திருவுருவம் சிவலிங்கத் திருவடிவம் சிவராத்திரியின் மகிமை அது.

சிவபிரானை உள்கி உள்கி உணர்பவர்கள் ஒரு சிவ ஒளியின் பல்வேறு கருணை நோக்கங்களைக் கண்டு இன்புறலாம்.

அடித்தல், அணைத்தல், அருளல், ஆட்கொள்ளல், அனைத்தும் சிவ ஒளியின் திருவருள் அதனை உணர வைப்பதும் மகா சிவராத்திரி.

(2ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சூரிய....

தாமே சூடு போட்டுக் கொண்டனராம். ஆனால் இந்த ஆதித்தியர்கள் அனைவருமே செஞ்சாந்து திலகம் இட்டுக் கொள்வதை வழமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிகிறது.

இந்தியாவில் பரவலாக சூரியக் கோவில்கள் இருந்துள்ளன. ஆனால் இன்று வெகு சில கோவில்களே காணப்படுகின்றன. இந்திய சூரியக் கடவுள் பாதம் வரை வஸ்திரத்தால் மூடியும் இடையில் கட்டப்பட்ட கச்சையின் ஒரு நுனி கீழே தொங்கவிடப்பட்ட நிலையிலும் காணப்படுகிறார். வட நாட்டு சூரிய வழிபாட்டில் இன்றும் ஈரானிய செல்வாக்கைக் காண முடிகிறது.

சூரிய வணக்கம், புதிய மதங்களின் எழுச்சியால் மங்கி மறைந்து போய்விட்டாலும், மத எல்லைகளுக்கு அப்பால், தமிழர்களிடையே இன்றும் சிறப்பாக தைப்பொங்கல் என்ற பெயரில் இவ் வணக்கம் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. கார் காலம் முடியும் தை பிறப்பில் உழவர்கள் புது அரிசியைப் பாலுடன் பொங்கி சூரியனை நமஸ்கரிக்கிறார்கள். சூரியனுக்கு பண்டைய ஐரோப்பியரையும் எகிப்தியரையும் போலவே நன்றி சொல்கிறார்கள்.

உலகெங்கும் ஒரு காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றுக் திகழ்ந்த சூரிய வணக்கம் சக்ராந்தி என்ற பெயரில் வட இந்தியாவில் கொண்டாடப்படுவது உண்மையானாலும், தமிழ் மக்களே சூரிய வணக்கத்தை அதன் பொலிவு கெட்டு விடாது இன்றும் தைப்பொங்கல் என்ற பெயரில் அர்ப்பணிக்கின்றனர் அமர்க்களமாகவும் கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

VALUE OF PEACE AND BHAGAVAN BABA

A TALK GIVEN BY A DEVOTEE

I have been given this wonderful opportunity to share my thoughts on Peace with you all on the first of January, the year which Bhagavan Baba has declared as the **Year of Peace**.

As the day dawned with its ineffable beauty to awaken the world to everyday life again, to bring so much that is new, revive so much that may have been forgotten for mankind, so comes this day, the first of January 1998. It is a brand new day, when Nature as usual adorned herself with a special kind of loveliness, a loveliness which inclines our hearts to prayer, meditation, love and above all to peace.

The lingering melodies of the sacred bhajans that were sung this evening at prayers, seem to me, to float through the stillness and purity of the Mandir, where the atmosphere is one of peace and harmony. This serenity in all its peaceful and silent glory would seep into our very being reminding that each one of us should exude peace and love in all our actions.

We in Sri Lanka have progressed and materially, we are better off than our ancestors. But, our ancestors lived in relative peace and harmony even though they may not have had the material benefits of today. They neither lived with an impending sense of disaster in the manner in which we seem to be living today nor did they live with a sense of suspicion and hatred. Our struggle for peace and harmony is increasingly difficult because we seem to search for peace in the outside world when in reality it is deep within ourselves. Just as, "Wars start in the minds of men," thoughts of peace, harmony, unity and goodwill should also be initiated in our minds. As Tagore said, we should sincerely and truly seek thoughts of peace, "in that which is in Shivam - in goodness and in Advaitam - in the truth of perfect union," and not seek a peace in negation. The supreme values of Satyam, Shivam, Sunderam - truth, goodness and beauty should guide us, so that each one of us will be in consonance with the cosmic plan. Those who live in tune with the blessed forces of love and peace, achieve harmony all round.

In the world of today, torn by conflicts, racial disharmony and unrest, Bhagavan Baba's teachings have an urgent message for man in all spheres - personal, social, national and international. He constantly re-iterates in some form or other, the sublime message of the Upanishads which proclaims man to be Divine. This denotes one's relationship with the rest of humanity and dispels hatred leading necessarily to "love thy neighbour as thy self," because the neighbour and you are of the same Divine Source.

The greatest power of this teaching is its application to the inner life of man where thoughts are formed. Thoughts of peace and harmony could make us good and strong while thoughts of anger and hatred make us bad and weak. Purity of thought leads to purity of word which finally blossoms out into pure deed.

In a beautiful prayer that stems from the teachings of our shastras, we see the request for pure thoughts -

"I offer up my thoughts and prayers to the Supreme Being,
May He make my heart in tune with the great Infinite existence;
May He shake off from my mind all ignoble petty thoughts
And fill both my mind and heart with loving harmonious
and pure feelings."

Bhagavan Baba narrates a story about the cultivating of thoughts of love and peace in His educational programmes. He speaks of two brothers one much older and the younger one much younger. Their mother, when she realised that the older son could look after himself stopped doing things for him and concentrated on the younger brother. This upset the elder boy and he started building a dislike for the younger brother and even his parents. Unconsciously his thoughts were of hatred and he started cultivating it that one day he felt

he couldn't stay in the house and he walked out of his home. His thoughts of hatred burnt him up gradually and over the years he became a very weak ill man begging for his food.

All this while, the younger boy developed into a good compassionate child, studied well and qualified himself as a doctor. One day while he was returning home, he saw a filthy beggar, weak and very ill standing by the road side. He picked him up, brought him home and looked after him. He gradually learnt from the new-comer that this was his long lost elder brother. He felt so happy that he was able to help his brother and taught him that thoughts of hatred and anger are bad and that he should cultivate good thoughts which he did and became a better person in life.

We have in our own Saiva Trinity, the story of Saint Sundarar who sings that even if he were to forget the Lord, his tongue will automatically continue to repeat the 'Namasivaya' mantram. Thus repeating the Lord's Name, singing bhajans etc all bring loving thoughts of peace and harmony.

Such feelings create love, peace and harmony developing a sensitivity characterised by empathy that cries out when anyone, anywhere is hurt as we saw in Bhagavan Baba's story.

Love is a spontaneous re-action - a deep emotion reaching out to another by manifesting that which will make others feel the gentle and tender peaceful love abiding in one's heart. Baba speaks of love and peace as being human values that should be cherish because love and peace are basic bonds which bind man to man, one community to another. It is only then that a humanity sans war, sans hatred and sans destruction could be evolved. It is then and only then, that the weapons of destruction could be converted into ploughshares to till the fields of progress and the energies of man could be converted into instruments of development and betterment rather than the forces of division and destruction.

Bhagavan Baba speaks of love and peace exuding from within, spreading into the family unit, unfolding into the community and blossoming out into the nation bringing peace and harmony everywhere. An individual and his society, a nation and its culture could survive only if progress is based on moral and human values of satyam, dharmam, shanati, prema, ahimsa. It is for this reason that at the end of bhajans we sing the Peace invocation - shanti slokas, profound in meanings and are sound symbols that vibrate with peace within and without. We always sing, "Asatoma sad gamaya," requesting the Lord to lead us from the unreal to the Real, from darkness to Light and from death to Immortality finally concluding with the sloka, "Loka samastha sukino bhavantu," - may there be peace and happiness in the world.

Thus based on the golden concept that springs from the Upanishads, "You and I are one," bound by the bond of love and peace, lies the stability, harmony and unity of the family, society and nation. May we, on this day, the first of January pledge ourselves as a family of Sai devotees to love, peace and harmony marching forth to forge in our daily life to treat every person as our brother or sister.

In conclusion, I would like to repeat the words of a prayer,

"Have you not heard his silent steps?
He comes, comes, ever comes.
Every moment and every age, every day and every night
he comes, comes ever comes.

Many a song have I sung in many a
mood of mind, but all their notes have
always proclaimed - 'He comes, comes, ever comes.'

Yes it is the Lord who comes to us exuding peace and harmony.

Om Shanti, Shanti, Shanti.

CARING FOR CREATION

A HINDU PERSPECTIVE OF CREATION AND ENVIRONMENT

Sudhir L. Prabhu, M.D.

"Unfortunately, science which brought us material advantages is incapable, by itself of solving the problems that have been created. Science is a product of human mind. The solutions would also come from the human mind. The problem is one of attitude and the solution lies in its change."

''

Hinduism is not religion in the ordinary sense of the word since it has no founding prophet or organised hierarchy. The Hindu way and view of life is based on the ancient scriptures called Vedas, which literary mean knowledge, and are felt to be 5000 or more years old. To understand the attitudes of a Hindu toward Nature one will need to appreciate the Veda's view of creation and God.

Vedas stress the essential oneness of the Universe. The Lord, according to the Vedas is the unitary changeless principle of all that exists. He is omniscient and omnipresent. He is all-pervading. The creation cannot limit Him. He is, therefore, non-separate from all that exists. He is the intelligent cause of creation. He is also the material cause of creation. All manifestations and forms are His alone.

Therefore, Hindus appreciate the Lord in any and all forms in creation. They worship earth, rivers, mountains, trees, suns and moon. They regard with reverence elements such as rain, fire and wind. Not that they consider the Lord to be limited to these physical forms, but they invoke Him and appreciate Him through these forms.

They refer to the earth and the rivers as the divine Mother - life giving, life sustaining and nurturing. The Ganges is one of the holiest shrines for the Hindu. Other rivers are similarly revered. Nature is extolled in Vedic hymns with reverence. Earth, rivers and elements figure prominently in Hindu prayers. Metaphorically they are referred to as deities and their blessing sought on all auspicious occasions including the marriage ceremony. Indeed, Nature is raised to the level of Godhead.

Over the ages, such attitude and perspective, inculcated reverence and respect for the Nature from childhood has helped to shape the behaviour conducive to the preservation of the environment and resources. It is difficult to defile or plunder that which one is brought up to regard with respect and gratitude.

For instance, in keeping with sanctity of all life, vegetarianism is prescribed in the Vedas. Consequently, most Hindus sustain themselves through produce from the field rather than animal form. This helped reduce pressure on natural resources, grain produce and cultivable land for breeding and sustaining animals for food and thus aided conservation.

India, where majority of the population is Hindu, has been a village-based agricultural society for several millennia. Each village unit was a self-sustaining model of farming and small scale agribusiness. The cow was a very important part of this setup. It was a source of nutrition through milk and milk products. The bulls were extensively used on the fields. Cow dung was an energy source for fire. Residuals from the farm were used

as fodder. In this scheme man and animal were inter-dependent for their welfare.

This changed under the British rule and the arrival of the industrial revolution. The population was exposed to new ideas and attitudes. Slogans like *Man's victory over Nature* were heard for the first time, as though Man and Nature were in some kind of adversarial relationship. Modern science brought breakthroughs in medicine and in its wake came the population explosion. India's population which was relatively stable through the ages, tripled in this century alone. The old attitudes started losing ground to the allure of profits by the powerful few and the struggle for mere survival of the powerless masses.

Unfortunately, science which brought us material advantages is incapable, by itself of solving the problems that have been created. Science is a product of human mind. The solutions would also come from the human mind. The problem is one of attitude and the solution lies in its change.

Self interest drives humans to act. Only when it is clearly realised that our self-interest lies in preserving Nature will creative action follow. The problem lies in the fact that the majority of the population does not seem to see that in the destruction Nature lies our own destruction. We are not set apart in Nature but an integral part of it.

The famous statement in the ancient Vedas declares *Vasudhaiva Kutumbakam* or *Entire Universe is a Family*. Unfortunately we find that this is not so anymore. World and its environment is viewed only from the perspective of corporate, political national, short term or bottom line interests. Each member is looking for short term well-being, trying to make the best of the other's weakness least realising that they are contributing to the continual weakness of the family which sustains them all.

The hope lies in effecting a fundamental change in our attitude toward Nature. On one end is the presently predominant attitude where in Nature is looked upon as a commodity to be exploited to one's advantage, the middle ground is the attitude which considers man to be *in partnership* with Nature and at the other end is the attitude emphasised in the ancient scriptures - one wherein Nature is looked upon with reverence and respect - as Mother - life giving, sustaining, nurturing, compassionate and the world seen as an intricate family, interdependent on each other for each one's welfare. The sooner we adopt the scriptural attitude and include it in our children the better the chances of preserving Nature, environment... and ourselves.

Undoubtedly, choices and actions evolving from such a perspective will be creative, constructive and in the best interest of all the inhabitants of our planetary home.

.....
"Pluck this little flower and take it, delay not! I fear lest it droop and drop into the dust.

It may not find a place in thy garland, but honour it with a touch of pain from thy hand and pluck it. I fear lest the day end before I am aware and the time of offering go by.

Though its colour be not deep and its smell be faint, use this flower in thy service and pluck it while there is time.

-Tagore

THE (HINDU) SPIRITUAL VISION IN ROBERT BROWNING

Kumari Adarsh Bala

Robert Browning was a contemporary of Lord Tennyson. He was not only a pure poet with a gift for song and a rare power of imaginative vision but also a prophet who was given to preaching and moralising. He was an impressionist poet or artist, and he was this long before the advent of Impressionism in England or elsewhere. Impressionism in poetry may be defined as the reproduction of the details which are unseen in such glimpses. It presents a tout ensemble, wherein details are either omitted or subordinated to the general effect of a thing viewed in a glance. The Impressionist method of painting a scene is correct, optically and also artistically. To a realist poet in particular Browning is frequently Impressionistic in his portrayal of natural scenes. He stands alone in his generation, for there is no other Victorian poet who is impressionistic in his methods of nature-painting.

Browning was thoroughly original and independent in whatever he wrote. He was an innovator in almost everything that he did. He thought for himself. He wrote for himself. And he wrote in his own way. His most important innovations as poet are the dramatic lyric and the dramatic monologue, of which he is by common consent the greatest master in English verse. And to these new forms he added the originality of an extraordinary realism in style, which enabled him to depict a whole scene or event by a single word or phrase. We go to him for force, originality and philosophy. He was one of the obscurest of poets. He was very late in winning the public ear.

He never exhibits any narrow patriotic feeling. He is frankly cosmopolitan and is never unjust to foreigners. He takes a keen pleasure in writing about people who belong to countries other than his own. And his scenery also is derived from many lands. He is English in his optimism, Teutonic in his rugged strength and his love of adventure, Celtic in his mysticism, Italian in his love of practical realises, and Hindu in his fondness for metaphysical speculation.

Browning was one of the most philosophical of English poets. He was a robust optimist from the very beginning of his career and he remained so to the very close of his life. He was, to use his own words, in the 'Epilogue to Asolando'

"One who never turned his back,
but marched breast forward,
Never doubted clouds would break,
Never dreamed, though right were worsted,
wrong would triumph,
....."

Browning's optimism is based on three fundamental postulates: the existence of God who is not only all-powerful but all loving also, the immortality of the human Soul, and the power of the human Soul to come in direct contact with God. The Upanishads and Vedas are full of the idea of the existence of God: "Everything in the Universe abides in the Supreme Being," says the Yajur Veda: (40,1) Again, there is a similar idea in the Brihadaranyakopanishad (III4-1)

'God is all-loving' - this idea we can easily trace from the Taittiriya Upanishad where the Rishi says, "The Rishi of Taittiriya realised this supreme truth: Brahman is Love, or in modern phraseology, God is Love. God is Love, from Love have all beings born and by Love all created beings live."

Browning is, perhaps the greatest in his belief in immortality of the Soul. He echoes not only the idea but the very words of the Gita when he says:

"Earth changes but the Soul and God stand sure,
What sheltered into thee,
That was, is and shall be."

We have only to mention the words from the Gita to compare it: 'Never is he born, nor does he die at any time; he has never been brought into being, nor shall come hereafter; unborn, eternal, permanent and ancient. When the body is slain, he is not slain.'(Ch II:20) "This embodied Soul, that is in the body of all beings is eternal and unslayable..." (Ch II:30)

As a believer in the Upanishads, he accepts the relation between God and Soul. The Svetasvatara Upanishad says: "He exists behind all persons, and after having created the whole universe, He preserves them and draws them together at the end of time. He has the direct connection with Soul." (Svet Up. V-3-ii)

There are critics who maintain that Browning's optimism is due partly to his good digestion and partly to his refusal to face the facts of life. Well, if optimism is the outcome of sound health, so much the better for it. For pessimism becomes then a mere miasma of ill-health. And to say that he refused to face the sombre facts of life is a charge that has never been substantiated. For the truth is that he was as much wide awake to the evil aspects of life as any other poet. He knows that three fourth of life is pain, that right is often worsted, that there is a good deal of misery, failure and darkness in the world. But he is absolutely convinced that we are made to fall, so that we may learn to rise, that we are baffled, so that we may know to fight better, that right is worsted by wrong for a time, so that right may endeavour to prevail over wrong and gain strength in so doing and achieve an absolute victory over it. And his conviction is no matter of mere blind faith but the outcome of a searching analysis and deep scrutiny into the hidden springs of life. His optimistic philosophy rested on such solid foundations, indeed, that even when his wife died, the wife whom he loved with all the passionate intensity of his being, he did not burst into any song of lament, but wrote a range of English poetry, 'Prospice,' 'Fear death?' he asks himself. 'No, I do not,' he replies, and writes,

"I was ever a fighter, so one fight more,
The best and the last!
I would hate that death bandaged my eyes and forbore,
And bade me creep past.
....."

Browning explained that there shall emerge "a peace out of pain," and we will get the reward of it all, in heaven. He welcomes the agony of death, because if he suffers now he will in a minute pay glad life's arrears of pain, darkness and cold.

When he tries to find out consolation in failure and expects mankind to endeavour without caring for results, Browning comes near to the very essence of the Gita: "Thou hast a right to action or work alone and never to its fruits. Do thy work being steadfast in devotion and abandoning attachment. For, the wise, whose mind is united to intelligence, renouncing the fruit born of works, become free from the bondage of birth..." (Ch II 47,48,51)

In short he believes that God may be conceived as infinite power, infinite wisdom, and infinite love, and that communion between God and man is, therefore possible through power, knowledge and love. The Mundakopanishad also says, 'When one is purified through pure knowledge, he perceives that indivisible one by meditation.' 'This Self is always attainable by truth, by right knowledge...' In its exhortation to look inward and regardless of results, his philosophy resembles the doctrine of Karma enunciated by Lord Krishna in the Gita. His is a

true philosophy of faith and hope. He is optimistic to the core as he says in 'Pippa passes:

"God's in his heaven..."

All's right with the world."

Gandhiji explains in his book, 'My Religion' saying, "I can see in the midst of death life persists, in the midst of untruth truth persists, in the midst of darkness light persists. Hence I gather God is life..... He is Love.

The message of Browning is the message of the Gita. Browning inspires those who are desperate and teaches us that life is worth living and we should live it well. Browning in the strict sense of the term, had a mystic vision.

PEACE AND UNITY THROUGH RELIGION

Swami Athmagananandaji

Recently in January, the Bureau for Inter-Religious Dialogue (BIRD) had a Symposium to promote religious and communal harmony in Sri Lanka. Religious dignitaries participated giving the views of their respective religions which could lead to peace and harmony so vital in strife torn Sri Lanka. This Bureau is inspired by Hon. Ashraff who works for communal harmony in our country.

Revered Swami Athmagananandaji Maharaj of the Ramakrishna Mission in Colombo presented this paper - Peace and Unity through Religion - the Hindu point of View.

Religion and religion alone can bring peace and unity in the world. That is the only purpose of all the religions of the world also. But unfortunately religion is less understood and much less practised also, thus giving the impression that it is less effective in bringing peace and unity among the people. Sometimes religion itself becomes a cause for conflict. But the fault is not in religion; it is man alone who is to be blamed for the problems related to religion. Having failed to understand and practise religion properly and in the right spirit, man is propagating religions bigotry and fanaticism instead. Such a narrow outlook on religion is really destructive and requires to be corrected in order to avoid religion based conflicts and solve other problems as well.

In every religion we find two things stated, viz, the goal and the means. The means are many and vary also from religion to religion, but the goal is always the same, though defined differently in different religions. Here a question may be asked as to how the goal is same for all the religions. It is a day-light truth of history that leaders of all religions, after attaining to the highest goal as shown in their respective religions, equally manifested in their lives, unbounded love and compassion, which embraced the whole community. They went beyond the pale of religion, so to say and became universal in their outlook. Is this not enough proof to the oneness of the goals of all the religions? Does it not point to the inner harmony existing among the different religions, in spite of the variations in their paths? So all religions, which means, the whole of mankind, can live together in peace and unity, irrespective of the hundreds of differences existing in their practices.

One important point to be noted here is that unity does not mean uniformity. Absolute uniformity can never be achieved in this world. Variety or diversity is the design of nature. Yet there also exists in nature, the principle of unity called as God, Truth, Love etc. Only by realising this unity can one go beyond the conflicts created by diversity. Here comes the role of religion to enable one to see the oneness of existence beyond the pale of diversity, and such a person himself becomes a unifying force in this world. So, it is meaningless to create uniformity in this world, which is also impossible, but instead, try to seek the unifying force called love. All religions have produced men of great love.

Hinduism accepts and respects all the theories, practices and customs of different religions, knowing fully well that they all ultimately lead to the same goal. The well-known scripture of the Hindus, the Bhagavad Gita echoes this spirit of acceptance, when it says, 'Whosoever comes to Me, through whatsoever form, I reach him; all men are struggling through paths which in the end lead

to Me.' In another Sanskrit hymn we find the same idea expressed; 'As the different streams having their sources in different places, all mingle their water in the sea, so O Lord, the different paths which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead to Thee.' A famous Tamil saint by name Tayumanavar, also endorses this idea of harmony of religions, when he says, "வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின், விளங்கு பரம்பொருளே, நின் விளையாட்டல்லால், மாறுபடும் கருத்தில்லை" O Lord, when I analyse all different religions, I only find You everywhere and not any other different entity.'

Sri Ramakrishna, who lived in the recent past, practised the different faiths and realised as a personal experience, the same spiritual truth permeating all the different faiths. He later expressed this truth through a simple analogy: 'Water is water whether you call it by any name and drink it in any fashion you like, since its effect is same on every one.' He gives yet another example - 'The creature called chameleon assumes different colours at different times, yet it is the same chameleon.

Swami Vivekananda, whose only mission in life was to highlight the harmony existing among the world religions, says in one of his lectures, "To the Hindu, the whole world of religions is only a travelling, a coming up, of different men and women, through various conditions and circumstances, to the same goal. Why, then are there so many contradictions? They are only apparent, says the Hindu. The contradictions come from the same truth adapting itself to the varying circumstances of different natures. It is the same light coming through glasses of different colours. And these little variations are necessary for purposes of adaptation. But in the heart of everything the same truth reigns. The Lord has declared to the Hindu in His incarnation as Krishna - 'I am in every religion as the thread through a string of pearls.' Pouring out his respects for and acceptance of all religions, Swami Vivekananda says, 'Our watchword, then will be acceptance and not exclusion. Not only toleration, for so called toleration is often blasphemy, and I do not believe in it. I believe in acceptance. Why should I tolerate? Toleration means that I think that you are wrong and I am just allowing you to live. Is it not a blasphemy to think that you and I are allowing others to live? I accept all religions that were in the past and worship with them all. I worship God with every one of them, in whatever form they worship him.....Not only shall I do all this, but also I shall keep my heart open for all that may come in the future. Is God's book finished? Or is it still a continuous revelation, going on? It is a marvellous book - these spiritual revelations of the world. The Bible, the Vedas, the Koran and all other sacred books are but so many pages and an infinite number of pages remain yet to be unfolded. I would leave it open for all of them. We stand in the present, but open every window of the heart for all that will come in the future. Salutations to all the prophets of the past, to all the great ones of the present and to all that are to come in the future!'

So the first step towards finding a solution to the conflicts in society is to accept and respect every religion. Yet this is not a complete solution. A more permanent and lasting peace is achieved by killing all the evil tendencies within, through hard self-discipline and thus manifesting love for all humanity.

It is easy to be fanatic, than liberal. But it is wise to be liberal than fanatic, because fanaticism kills true freedom and love. Let us make a wise choice between the two to make heaven on earth.